UNIVERSITY LIBRARY
10 OCT 1946
MADRAS.

EXCHANGES

We have pleasure in acknowledging with thanks the receipt of the following Magazines:—

1. Barrovian, Isle of Man
2. The National College Magazine, Trichinopoly
3. Government College Miscellany, Mangalore
4. Pudukottai College Magazine
5. Hindu Theological High School Magazine, Madras
6. Malabar Christian College Magazine, Calicut
7. The Ceded District College Magazine, Guntur
8. The Presidency College Magazine, Madras
9. Ramakrishna Home and School Magazine, Madras
10. The American College Magazine, Madura
11. The Theosophical College Magazine. Madanapalle
12. The St. John's College Magazine, Palamcottah
13. The Pachiyappa's College Magazine, Madras
14. The Maharaja's College Magazine, Ernakulam
15. The Findlay High School Magazine, Mannargudi
16. The St. Aloysius College Magazine. Mangalore
17. The Madras Law College Magazine
18. The Madras Christian College Magazine
19. The Government Brennen College Magazine, Tellicherry
20. Journal of the Madras University
21. Taraporevala's Indian Literary Review
22. The Muslim Training School Magazine Malappuram
23. The Elphinstonian, Bombay
24. The Government Victoria College Magazine
25. The St. Thomas College Magazine Trichur
26. Annamalai Nagar Miscellany, Chidambaram
27. The Voorhee's College Magazine, Vellore
28. The St. Joseph's College Magazine, Trichinopoly
29. The Loyola College Magazine, Madras
30. The Indian Educator, Madura
31. Union Christian College Magazine. Alwaye
32. D. J. Sind College Magazine, Karachi
33. The Beasant Theosophical Magazine
34. Kumbakonam College Magazine
35. St. Teresa's College and High School Magazine, Ernakulam
36. Law College Magazine, Trivandrum
37. The Old College Magazine, Trivandrum
38. The Andhra Christian College Magazine
39. MacMillan's Educational Bulletin
40. The Collegian, Deccan
41. Young Messenger of India, Bombay
42. Hindu College Magazine, Guntur
43. Salem Municipal College Magazine
44. Journal of the Indian Medical Association, Calcutta
45. St. Berchman's College Magazine, Changanacherry
46. Andhra University College Magazine, Waltair
47. Kottayam College Magazine
48. Pandit Motilal High School Magazine, Palghat
49. The Govt. Muhamedan College Magazine
50. Vidya Sagar College Magazine, Calcutta

The Zamorin's College Magazine.

EDITORS :—

English Section : 1. K. Damodaran Thampan, M. Sc.
2. P. Gopalan Nayar, B. A. L. T.

Malayalam Section : 1. D. Rama Varier, Siromani.
2. V. T. Vasudeva Panlker, B. O. L.

Nominated from among students : 1. Kozhikkote Appukuttan Nayar (S. I.)
2. N. V. Venkitachalam . . . . (J. I.)

Vol. XVII.	MARCH 1945.	Nos. I and II.

CONTENTS

ENGLISH SECTION

		Page
1.	Paradise regained—P. Hemalatha VI Form	1
2.	Rationing and public co-operation— Rao Bahadur Sri K. V. Suryanarayana Ayyar ...	3
3.	Kerala at the beginning of the Kollam Era— Sri K. V. Krishna Iyer, M. A L., T, ...	8
4.	Some new particles—Sri P. K. S. Raja, M. Sc.	13
5.	The Senior Parliament—K. Appukuttan Nayar, S. I.	16
6.	The Junior Parliament—N. V. Ramanujam, J. I.	19
7.	Life; its limit—P. Venkitachalam. J. I.	19
8.	College report for the year 1943-44 and donors of prizes ...	21
9.	Ourselves	25

MALAYALAM SECTION

1.	സ്നേഹം—കെ. ബാലകൃഷ്ണപണിക്കർ (സിനിയർ)	1
2.	വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ഭാവി—എ. ജി. വാസവൻ (സീനിയർ)	7
3.	മനഃപ്രപഞ്ചം — കെ. പി. അച്യുതമേനോൻ (സീനിയർ)	9
4.	നിരാശയിൽ—എ. പി. നാരായണൻ (പൂൎവ്വവിദ്യാൎത്ഥി)	10
5.	മൌലാനാ മുഹമ്മദലി—സി. എച്ച്. മുഹമ്മദുകോയ (സീനിയർ) ...	12
6.	അമ്മയോട്—പി. എം. കൃഷ്ണൻനമ്പൂതിരി (സീനിയർ)	16
7.	തെററിദ്ധാരണ—പി. വിലാസിനി (പൂൎവ്വവിദ്യാൎത്ഥിനി)	17
8.	അന്നും ഇന്നും—കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ (ജൂനിയർ)	21
9.	സാന്ത്വനം— ടി. എം. ഭാസ്കരൻ നെടുങ്ങാടി, എം. എ. (പൂൎവ്വവിദ്യാൎത്ഥി) ...	22

UNIVERSITY LIBRARY
7 - APR 1945
MADRAS.

Paradise Regained.

I

Mohan paced up and down his garden one morning much immersed in his own worries and anxieties After years of fruitless wandering in search of a job it was his lot to get a job in Patna. Home with his dear mother and brother was everything to him in the world. But apparently his vacant looks then confirmed that he had some other thoughts in his mind. Perhaps a young girl might have haunted his memory; quite natural for a young man of his age. Yes.—He loved a girl, rather wanted to make her his life's partner. He never had the courage to unfold his heart to her. Heera lived near his home and was his playmate. She being a trifle mischievous he feared to confess. Moreover Heera was only a girl of fifteen. Mohan was a frequent visitor to Heera's home being a relative of her father. Never a day passed by without seeing Mohan at Heera's house. It was a frequent sight to see him seated on an easy chair conversing with her father or busily engaged in a newspaper. To his utter joy he always found her playing in the compound and he used to chase her all round the house. He loved her boldness and above all her frankness. The fond lover found it hard to leave her too and she was quite ignorant of his love. "If she was to be married to some other person "-when his thoughts came to that stage he uttered "My God!" quite involuntarily.

While he was walking to and fro he saw two persons enter the gate. Heera and her mother had come there to give their departing relative a warm send off. Heera ran towards him calling "Mohan, Mohan."-Mohan's joy knew no bounds on seeing his beloved in front of him. "Mohan" she began "Oh! You are going to be a great officer. Don't forget us" She handed him an embroidered handkerchief and he lovingly placed it in his pocket. "Heera. How can I ever forget you, my girl." He said rather in a sad tone yet smiling. He plucked up a rose and gave her in return saying " Heera, remember me always" Somehow Heera felt a heartache in thinking that he was going to leave them for a long time to come. After some time they together returned home enveloped in the delirious rapture of their own imagination. On that very day Mohan left his home leaving behind, his dear ones.

II

Two years passed by. Mohan was now a great officer in a big firm. This brilliant young man had a way with all those who came in contact with him which easily won him the favour of all his superiors. Many young ladies thought him as an up country brute since he paid no heed to their compliments and silly prattles. To speak the truth Mohan being an ardent lover thought only of Heera. Letters from home troubled him often, since his mother entreated him to marry soon. But he rejected all proposals on the plea that it was not yet time for him to marry. Though he had not heard much of Heera. now and then he came to know of her through his mother's letters. Heera was studying in the Senior Intermediate class and she often, thought of him yet in a different light. She knew that Mohan was her friend but she never knew that he was one of those whose love was abiding. Many young persons neared her with their entreaties to love them. She pitied them all since she

was sure she would never love any of them. Raman, another, chap went a step further and bored her with long love-letters But Heera never paid heed to his silly letters. These men she knew were loving her thinking that "Loving" and "writing love letters " were the fashion of the day.

While all these things were going on, Mohan got a letter from one of his friends saying that his friend Heera was in love with Raman, their neighbour. The letter fell from him and he became deadly pale. He lost all interest in life. His high position in society and his enviable job all conveyed no meaning to him. In fact they became a burden to him. He longed to fly away from this life of his to some seculsion where he could end the rest of his wretched life.

III

Another weary year saw Mohan doing his work machanically. It is the law of the world that day is followed by night and vice versa. So we can expect some recompense to his deep sorrows. One day Mohan got a telegram from his brother to come home soon. The telegram was really a blessing to the wounded heart of the lover since he wanted to take rest awhile. Going home again was a joy to him but he might come face to face with Heera. That was the only thing he could not personally bear. Mohan knew Heera was innocent because she was not aware of his love. Yet he did n't want to see her fearing he might betray his heart. But he wished to see his mother and brother very much. So Mohan came home again.

Mothers as a rule like to see their daughters married soon but they always wish their sons to remain bachelors. Contrary to this rule, Mohan's mother wanted his son to settle down soon; perhaps this attitude of mind might be attributed to the fact that she had not been blessed with—a daughter. Therefore the very next day she approached him with a proposal and began as a preliminary " Mohan don't you want to marry, my child." "No, mother, I don't want to marry at all." He cried aloud "Mother. I have decided once for all that I shall never marry. So better don't think about it, if you have any love for me " he added in a determined tone. "Oh ! then Heera will be quite disappointed " she said almost to herself. Mohan got up as if by magic and gasped " Mother, what of Heera ? Why should she be disappointed ? " Then she smiled and said " Heera says that she would only marry you, my son," So saying she got up and departed leaving the young man to live upon his own speculations. He wanted to ask many questions but words failed him and he fell into a chair quite exhausted.

Next day he went to Heera's house to clear his doubt which nearly drove him to madness. Heera was ready there to welcome him as before. Mohan forgot the whole world when he saw his beloved in front of him. For a long time they stood there without talking. At last Mohan took up courage and asked her "How are you Heera ? You have grown so tall " he concluded smilingly. She offered him a chair and their former friendship soon broke the tie of reticence caused hy Mohan's long absence. They talked about all sorts of things. At last Mohan told her in a sad tone "Heera, I want to ask you something." She sat there blushing, thinking that Mohan's mother might have told about the marriage proposal and he had come there to ask her permission to satisfy himself, modern as he

was. "I heard that you are in love with Raman. Is it true ?" He asked in a breath. Heera got flabergasted since she never expected such a question. "What." Heera shouted in agony. "Who told you such unbelievable things ?" So saying she looked up and saw tears in Mohan's eyes. She softened her tone. Her heart beat violently and she wished to tell him that she loved him and him alone. "Mohan, he wrote me letters, that is true. But do you think that your Heera is such a fool as to love him ?" And Mohan found she too was sobbing when she finished her sentence. "Heera !" He called her caressingly "excuse me, my dear girl, my great love for you made me believe some false reports. Will you be my wife" he ventured out. "You know all" she answered looking down. He took both her hands in his.

P. HEMAL THA,
Sixth Form.

Rationing and Public Co-operation.

(Broadcast talk—Trichinopoly—12-10-1944 9-45 p. m. to 10 p. m. by Sri Rao Bahadur K. V. Suryanarayana Ayyar, Calicut).

I am to speak to you tonight on Rationing and Public Co-operation.

The object of rationing is to ensure a fair and equitable distribution of the articles proposed to be rationed, having due regard to the available supplies. This question becomes important when supplies are insufficient to meet the requirements of the people. In cases where the shortage is that of essential food stuffs, it becomes all the more necessary that something should be done to make the existing stocks available for all people. It is not a matter which can be left to the free will and pleasure of the producer and the dealer but is essentially the concern of the State. If the consumer is left to shift for himself, and, the producer and the dealer, are allowed to have their own way, the result will be that a very large bulk of the available supplies will disappear, to re-appear, if at all, in the black-market and at the disposal of the profiteer. There have been several ordinances, orders and regulations promulgated by the Government with a view to put down hoarding and profiteering. All the vigilance of the officers has not been able to eradicate completely the mischievous tendencies for profiteering. Experience has shown that in the areas where rationing scheme is being worked, the profiteer and the hoarder ordinarily disappear, and along with them, the black-market also. There is no doubt, therefore, that the sovereign remedy in all such cases is the introduction of a scheme of rationing.

I shall devote this talk to a consideration of the question of rationing, relating mainly to the supply of food stuffs. So far as this presidency is concerned, rice is the staple article of food. With an over-all deficit of rice in India, the question naturally arises as to what should be the basic ration for an adult per day. The minimum prescribed by nutrition experts is 1 ℔. The recommendations of the Gregory Committee and the resolution passed by the Central Food Council affirm this to be the minimum ration. The recent announcement by the Central Government proceeds also on the aforesaid basis. This question is associated

with the question of finding, what is called, a balanced diet to the people; the idea being, I suppose, that rice by itself, does not contain all the elements of nutrition, which are necessary to build up and sustain our system. Whatever may be the difficulties experienced in the matter of giving a balanced diet to the adult population in the country, it is of great importance that so far as children are concerned, there should be something done in this direction. It is well known that milk is an essential requirement of a growing child. The dearth of cattle and the consequent inadequacy in the supply of milk are factors to be reckoned with.

There is the further question of finding a substitute for rice, which can be availed of to supplement the rice ration. The rice eating people complain that it is difficult for them to change a life-long habit and to take to a new form of diet. After all, it is only a question of taste. It is stated by experts that a mixed diet of wheat and rice has a higher nutritive value than a pure rice diet. In the condition in which we find ourselves placed, it is up to us to make earnest efforts to reconcile ourselves, to the situation. There have been several instances of confirmed vegetarians having changed over to a non-vegetarian diet and also vice-versa; without they being any the worse for such a change. Especially, when the alternative is starvation, it is futile to cling to old habits. Having regard to the overall deficit of rice in India, the Government of India are importing wheat from abroad, and the recent Press Note issued by the Madras Government announces that in the urban areas in the district of Malabar, where rationing scheme is already being worked, every card holder will be required to buy $\frac{1}{6}$th of his purchase in the form of wheat, There are other articles such as, Cholam, Bhajra, tapioca, and ragi, which are mentioned in this connection, but which are perhaps not thought of as a fair substitute for rice or for wheat. It is, however, essential that the price of the substitute should in no case exceed that of rice.

There are three essential factors wich count in the successful working of any scheme of rationing, They are (1) Production (2) Procurement and (3) Distribution.

The ultimate aim in any scheme of production of essential foodstuffs should be to make the country as far as possible, self-sufficient. There are people, who even go further and say that each Province, if not each district, should be made self-sufficient It is, at any rate, highly essential that earnest attempts should be made to increase the production of essential foodstuffs like rice and wheat. Besides affording all facilities and encouragement to the acutal producer to utilise every inch of arable land for increased food production, the State should also lay out a scheme for bringing more areas under cultivation. The essential requirements for carrying on cultivation, such as, seeds, cattle, nanure, and agricultural implements should be made available at reasonable prices. The producers should also be helped with State subsidies wherever necessary.

As a long-range programme, irrigation schemes should be taken on hand without any delay. It is gratifying to learn that as part of the "Grow More Food Campaign", the Central Government has formulated a scheme on a three year basis instead of a year to year basis. The scheme rightly takes note of

the fact that the large body of growers should be associated therewith, both in its planning as well as in the implementing thereof. The necessity for securing the support and co-operation of the producers in such a scheme cannot be overstated.

A large scale localised production by way of regional specialization of a particular article or articles is a common feature of the modern methods of production. There is always a giant producer with a large capital behind him. who when left free to compete in the open market overpowers the small scale producer, and stifles him. This aspect of the matter will have to be borne in mind when, after the war, normal condtions are restored, and; when the small scale producer who is now encouraged to increase his production finds himself dwarfed by the giant. He must be protected by appropriate legislation.

Intimately bound up with the question of production is that of making available for consumption all that is produced in the country. State control, in order to be effective, should start from the very point of production. This takes me on to the question of procurement.

Co-operation on the part of the public and a fairly large and efficient staff operating throughout the country and in every nook and corner of it, are essential to ensure a reasonable measure of success. The ideal thing will be for the State to undertake to harvest the crops and to arrange to get all other things done that are necessary to put the crops in a saleable form. Having regard, however, to the enormity of the task, and the practical difficulties involved therein, all these initial processes may very well be left to the producer. Nevertheless, these processes will have to be watched so as to ensure that everything that is grown is made avaliable. The next step is for the State to purchase the foodstuffs that are so produced or to make arrangements for the purchase thereof. The fixation of the prices at which the producer should be asked to sell is a difficult matter, and has to be done on an equitable basis after taking note of the prices of other essential requirements of life and also of the fact that in most of these cases, the producer's main source of income is that which he gets from his land. At the same time, there is much to be said in favour of the consumers also, a large bulk of whom being poor are unable to pay a heavy price.

There are various orders and ordinances promulgated by the Government to enable them to get at the available quantity of foodstuffs grown in the country. Freezing orders prohibiting the sale of foodstuffs otherwise than under a permit, granted by the officer concerned, are authorised to be issued under the Defence of India Rules. Further, the Grain Purchase Officers are also empowered to requisition stocks from merchants and ryots. The Food grain Control Order, 1944, recently promulgated enjoins upon every producer of any food-grain to hold the quantity produced by him at the disposal of the Commissioner of Civil Supplies.

In all these cases of procurement, the producer is and should be allowed to retain with him sufficient quantity for consumption for the members of his

family until the next harvest. There is also the question as to whether a further concession should be made in his favour enabling him to retain a sufficient quantity of the commodity to meet customary commitments, such as religious and social functions and ceremonies, payment of wages in kind for the servants and agricultural labourers etc There is, no doubt, much to be said in favour of the view that the food producing classes should not be left in a state of discontent. It is a matter of adjustment between the producer and the State. Some measure of discretion and latitude may well be allowed to be exercised by the local officer who is asked to deal in this matter, and, who may be authorised to pass such orders as are necessary in the circumstances.

Having regard to the fact that we had no scheme of marketing of foodstuffs in the past, the problem of distribution becomes very difficult. With the limited means of communication available, and, especially in those parts of the country, where the street system does not obtain and where houses lie scattered about, transport and distribution of foodstuffs is not easy. Nevertheless, a scheme of marketing has to be devised, providing for the storage of foodstuffs in different convenient localities from where they can be made over to the retail dealers operating within the easy reach of the consumer. A system of effective check to ensure that the sales are conducted correctly and in accordance with the rules has to be thought of. A standard measure has to be prescribed, and should be made available in all depots where rationed articles are sold. The prices fixed for sale to the consumer have also to be reasonable and within the reach of the consumer. Transport charges should be reduced to the minimum. Middlemen's profit should be curtailed if not eliminated altogether In fact, the problem of distribution involves a consideration of several matters and fixing up of a large number of details. It has been suggested that the official staff that is appointed to carry out the scheme may be assisted by a non-official body in each area. This seems to be quite a useful suggestion, especially in the matter of supplying information to the authorities and of helping them in controlling and checking the transactions of procurement and distribution.

I should have mentioned at the very outset of my talk that any scheme of rationing to be successful has to be based on a correct and reliable enumeration or census of people living in the area concerned. The quantity of food required for distribution is ascertained with reference to the figures so obtained.

Besides those living permanently in the rationed area, the large floating population has to be provided for. Hotels and eating houses, and restaurants which minister to its needs have to be supplied with the required food Each family may have its own guests for whom also provision should be made. The rationing staff has to deal with these matters and to arrange to dispose of applications for supplementary ration very urgently.

The claim of the Gods in our temples calls for consideration. It is well known that in most of these temples, a large quantity of rice is cooked and offered as "Nivedyam" to the Deity every day as part of the ritual while on special occasions, this quantity is considerably increased. The "Nivedyam" is

generally made over to the servants of the temple either in lieu of, or, as part of their wages. In some temples a portion of this food is given away to the poor. While it is claimed that this item should not be curtailed and that full quantity of rice should be allowed to be cooked and offered to the Deity every day as before, it is said that the "Agama Sastras" which prescribe the rules of worship in temples provide only for one "Purusha Ahara" (one adult's fcod) to be offered to the diety every day. People in Malabar claim that the temples in their district which constitite 1/5 th of the total number of temples in this Presidency are governed in their constitution and rituals by the rules laid down in the "Thandra Samuchaya" and not those in the 'Agama Sastras". According to the former, the founder of a temple fixed, once for all, at the time of the installation, the quantity of food to be offered to the Deity every day. Without entering into a detailed examination of this question, I should think that some extra ration in the case of each temple be allowed bearing a reasonable proportion to the quantity that was being normally used every day.

There is then the problem of the large number of beggars who have no fixed habitation of their own, but who live on the roadside or in the street verandahs. The basic ration being what it is, it is hardly likely that there will be any supplies left to enable doles being given in kind. Anyway, their census also has to be taken and ration-cards issued to them as in the case of any other, enabling them to purchase foodstuffs with money that may be received by them as charity. In places where there are institutions for housing and feeding the poor, there is no difficulty, as the ration-card for all the inmates thereof can be issued in the name of the institution.

Having referred to the claims urged on behalf of Gods and men, we naturally come down to the animal kingdown to consider their claims in this direction. The claimants are firstly, the elephants (not the wild variety) and secondly, the cattle, such as cows, bulls etc The claims of the elephants are founded on usage and also of their services being largely utilized in the transport of timber logs required for Military purposes, while that of the cattle is rested on their usefulness in connection with agricultural operations. I am of opinion that these claims are quite legitimate.

There are yet several other problems which call for consideration. For want of time, however, I am not taking them up.

To work a scheme of rationing-and that in a large area-is an elaborate and difficult process. In every stage of the said process, whether in that of enumeration of the people, or in that of production, procurement and distribution of the articles rationed, it is necessary to secure the support and the co-operation of the people concerned.

The total elimination of the hoarder, and the profiteer and of all kinds of unauthorized sales of rationed articles—the consequent destruction of the black market, and, everybody getting his due share and at reasonable prices—these are the conditions which ought to prevail under a sound system of rationing. Such a system can be ensured only by each person promulgating unto himself a

self-denying ordinance to submit to the working of the scheme and to make the necessary adjustments in his own life and habits of living in accordance with the changed requirements.

RAO BHADUR K. V. SURYANARAYANA AYYAR,
Chairman, Municipal Council, Calicut.

Kerala at the Beginning of the Kollam Era.

Ninth century a turning point.

With the ninth century we enter upon a new epoch in the history of Kerala. With the founding of Kollam in A. D. 824 began the *Kollam Era*, which has made possible a systematic chronology in the place of the crude, unscientific practice of dating events according to the years elapsed or current of the then king. The ascension of the royal saint Ceraman Perumal to heaven in A. D. 827 marks the end of our intimate age-long connection with the Tamils, and the beginning of our separate language and culture, so different from, yet so deeply rooted in the past. His 'partition' broke up Kerala into a number of small independent kingdoms, and set the stage for those conflicts and dissensions which gave the Europeans their chance of establishing themselves in India With these events began also the ascendancy of the Namputiri, who succeeded in imposing, upon the land and its peoples a theocracy similar to that which the Mediaeval Church sought in vain, to establish in Western Europe. In many respects therefore, the ninth century marks the end of an old order and the beginning of a new, in fact the transition from the Dark to the Middle Ages in Kerala.

Sources

Though Kerala still remains a virgin land for the archaeo-logist and the epigraphist, we are not fortunately entirely in the dark about this closing chapter of our Dark Ages. The inscriptions of the Pandyans tell us something about their invasions. One or two local inscriptions point to the arrival of Muhammadan and Christian-merchants from the west. In Sekkilar's *Periyapuranam* or *Lives of the Saiva Saints*, we have an account of the last Cera King, Ceraman Perumal. Sekkilar was the minister of Kulottunga I (1070–1120) Though he was not a contemporary, he gives us the unbroken tradition handed down from generation to generation of Saiva devotees. But he is concerned only with one aspect of Ceraman's life-his piety and devotion. Nonetheless he could not help making allusions to political and social conditions in general, and these, meagre as they are, no historian of Kerala can afford to overlook. Lastly, we have the indigenous traditions collected by the Portuguese or embodied in the *Keralolpatti*. Puerile, obscure, and inconsistent, *Keralolpatti* is a broken reed, and its help can be invoked only as a last and desperate resort, when other sources have utterly failed us.

Extent of Kerala.

Though in the days of Senguthuvan (A. D. 125—180) the Cera empire

comprised all the country south of a line drawn from Gokarnam to Nellore, it had shrunk by the ninth century to the Malayalam speaking tracts of the present day. The southernmost point was Vilinam, not Cape Comorin. This place was the great bone of contention between Cera and Pandya. In the north, the Canarese broke off immediately after Senguttuvan's death; Payyanur, in the land of the Kolattiris, was the farthest outpost in this direction. The Western Ghats formed the eastern boundary. Two grand roads connected the Cera capital with the country east of the Ghats. The southern road led through Vilinam to Pandya. The northern road passed through Trichur, Kollengode, and the great forest of Kanam, to the Anamalais, at the foot of which a road branched off to Perur, while the main road passed on to Karur and the Cola capital. Situated between Kerala and Kongu, Kanam was till recently a no-man's land, infested by thieves and robbers. Though Ceraman was not molested by them while on his way to Chidambaram, Sundara was disburdened of the rich treasures he was taking away from Kotumkolur.

Kotumkolur (Kodungallur.)

Kotumkolur (കൊടുംകോളൂർ) or the city of great storms was the capital. It was also called Vanchi (വഞ്ചി). There was no sign of poverty or squalor anywhere. Every where one could see only affluence and abundance. The flags flying over the mansions seemed to touch the very sphere of the cold moon. The people were also very charitable The houses of charity were so numerous as to seem to crowd out the residential houses. The city was protected by walls touching the sky. The king's palace, glittering with gold and precious stones, stood in the centre of the city. Its towers were so high that clouds seemed to settle upon them. Not very far from the palace was the temple of Tiruvancaikkalam sacred to Siva. This was the favourite residence of Ceraman before his accession to the throne, and it was from here that he and Sundara started on their 'journey to Kailas.' At Kulasekharapuram was the Visnu temple, built by the famous Vaishnava saint, Kulasekhara Alvar, while at Muyirikkodu (Mouziris of the Greek writers) stood the great shrine of the Bhagavati, consecrated by Senguttuvan in A. D. 175.

Kerala and Her Neighbours

The policy of the Ceras was one of peace with their neighbours. The Pandyans alone caused trouble. They coveted Vilinam. So they made repeated onslaughts on this outpost. In A. D. 650 Maravarman Arikesari attacked it; in A. D. 700 Arikesari Parankusa won a victory over the Cera army at this place; in A. D. 765 Rajasimha destroyed it and fortified Karavantapuram. To bridle the Pandyan, Ceraman made an alliance with the Kongus of Coimbatore and the Pallavas of Kanci. So Varaguna took the field against them in A. D. 783. After defeating the Pallavas, he turned against the Kongus and the Keralas. After inflicting a crushing defeat on them at Perur, he entered Kerala through Kanam, and returned to Madura after capturing Vilinam. But his success was shortlived. Manavikrama, the founder of the Nediyiruppu (Zamorin) Svarupam expelled his garrisons from Tarur and other places in Palghat, while the Venad Atikal, assisted by his Aay kinsman, Sadayan Karunandan, recovered Vilinam in A. D. 792 and occupied the Pandyan fortress of Karaikkottai. So Varaguna sent Bana Bhadra to the Cera court and peace was made between the two kings. And when Ceraman went to

Pandya in the course of his pilgrimage, Varaguna received him with all honours at Madura and accompanied him to Tirupparakkunram and other holy places.

King and Ministers

The king was at the head of the kingdom. He ruled the country according to the Dharma Sastras. "The three great kings (Cera, Cola and Pandya)' says Sekkilar " enforced the laws of Manu."

The king was assisted by ministers who were both intelligent and well-versed in the laws. They were his servants. We see Ceraman commanding rather than consulting them. At his behest they give all the accumulated treasures of the kingdom to Banabhadra and Sundara.

Nonetheless they exercised considerable influence and power. In the absence of the king they were responsible for carrying on tbe government. When Ceraman left the kingdom on his pilgrimage they accompanied him as far as Kanam. And returning to the capital, if the tradition recorded by the Portuguese can he believed, they appointed Manavikrama as regent till Ceraman's return, althougb the king had conferred almost sovereign power and authority on his feudatories and governors before his departure.

Whenever any doubt arose about the succession, the ministers had the decisive voice. When Sengor Poraiyan suddenly abdicated, the kingdom was left without a king. The ministers chose Ceraman to rule over them. " After some days of anxious deliberation and search," says the poet, "they came to the conclusion. that Ceraman was the seniormost amongst the relatives of the abdicated king according to the law and custom of Malanad, and proceeding to Tiruvancaikkalam offered the crown to him "

Law of Succession

This brings us to the law of succession among the Ceras. The circumstances connected with the enthronement of Ceraman point to the Marumakkathayam law of inheritance as the rule regulating the succession to the throne. But the matter is not so simple. In the first place, among the early Ceras succession was partilineal. Secondly, though Ceraman was related to his predecessor through the mother, his queens enjoyed a status found only in partilineal not in matrilineal, families. His *devis* or lawfully wedded queens, we are told, received Sundara and themselves washed the feet of their distinguished guest, Among the Marumakkathayam royal families of to-day, the consorts of the chiefs do not have any such *locus standi* and cannot perform such public functions, The words of Sekkilar also indicate that the circumstances of Ceraman's accession were exceptional. If the Marumakkathayam law regulated the succession, what was the necessity for deliberation and enquiry into claims ? The nearest heir was living within call, so to speak, at Tiruvancaikkalam. It cannot be said that the ministers were not aware of his pedigree and seniority, and found it only as the result of a laborious investigation lasting for some days. This could not have been therefore the cause of their hesitation. Nor could it have been due to the known indifference of the prince to worldly pomp and power. If that were the cause they should not have—and they would not have—made their choice before ascertaining the prince's wishes.

They did not do it. They decided to offer him the crown though they were not certain that he would accept it. And he would not have accepted it but for the divine injunction. Their hesitation, therefore, has to be explained on some other hypothesis. It might be that Sengor Poraiyan had no son or any other immediate relative to succeed according to the patrilineal law. The ministers were confronted with the prospect of the succession of a prince from the collateral ruling house of Tyndis or Mantai. They at last decided, though at the risk of a revolution, to enthrone one whom they knew rather than one whom they did not know. They cited the Malabar law of succession before Ceraman only to conceal the revolution they were effecting and legalise what was a usurpation, pure and simple. Sekkilar's master, Kulottunga himself, came to the throne by such a usurpation. He was the son of a Calukya prince by a Cola princess, and he succeeded his uncle by ousting his uncle's son. From this no one can argue that the Colas were matrilineal. Nor did Kulottunga's accession change the patrilineal rule of succession.

Provinces

The empire consisted of a number of *Nads*, governed by their hereditary chiefs called *Utayavars* in the inscriptions of a later date. The central government rarely interfered. Its authority over them seems to have been at this time little more than nominal. Left to themselves these governors raised their own armies and defended their own *Nads*, as was done by the Venad Atikal against the Pandyan. The help of the suzerain government was invoked only when they were unable to make any headway. As a mark of allegiance the feudatories paid tribute, and repaired to the court whenever summoned, as on the eve of Ceraman's pilgrimage. Their subordination was also shown in another way. They dated important events according to the regnal years, elapsed or current, of their imperial lord. Thus Venad Atikal makes his grant to Maruvan Sapir Iso's Church called Tarisappalli in the fifth year of Sthanu Ravi.

This deed is of importance also as showing that the governor was not an autocrat. The grant is made only with the concurrence of the heir apparent, the *Adhikarar*, *Prakriti*, *Anjuvannam*, *Manigramam*, the Six Hundred and the chiefs of Punnattalai and Pulaikkuti. Though the successor rarely revoked his predecessor's grant, it was safer to associate the heir, apparent or presumptive, with it. The *Adhikarar* were the great officers of the kingdom. The *Prakriti*, though generally explained as ministers, might mean the traditional *Ayinperumkulu* or the five great assemblies of ministers, priests, generals, heralds (spies) and ambassadors. *Anjuvannam* has been translated as the five castes of the carpenter, bronze smith, gold smith, black smith and the copper smith. *Manigramam* is a variant of Vanik-gramam, meaning corporation of merchants. The Six Hundred is generally interpreted as denoting the powerful Nayar settlement in the neighbourhood, consisting of either six hundred families or six hundred soldiers, who most probably constituted or furnished the body guard.

Army and Revenue

The Ceras maintained a huge military establishment. It consisted of elephants, cavalry and infantry. Elephants were employed both for transport and fighting. Elephant fights formed a favourite pastime at the Cera Court. Pikemen and

bowmen formed the backbone of the infantry. The constant use of the word "Villavar" by the poet, indicates that the strength of the Kerala army lay in its archers. Individual valour and prowess were encouraged by gladiatorial combats. The king also maintained a corps of personal attendants and guards, who had to die with him in order to serve him after death. When Ceraman left his earthly abode, we are told, his 'Cavers' killed themselves with their swords, and followed him to Kailas.

Ceraman's treasury seemed to be always full, and his charity inexhaustible. He is said to have rained gold and silver on the needy and the suppliant. On two occasions his treasury was emptied— first to reward Banabhadra, then to heap presents and rewards on Sundara. Yet when the devotees of Avinasi came and described to him the miracle performed by Sundara, how he made a crocodile disgorge its victim, the overjoyed king showered upon them purses of gold and silver, precious stones and jewels.

Religion

In the days of Senguttuvan, Kotumkolur was one of the great centres of Buddhism in India. But now Buddhism had completely disappeared. No one, says the poet, departed from the injunctions of the Vedas, and the four castes grew in plenty and prosperity. On account of the movement initiated by Appar and Sambandhar, the people now worshipped Siva more than Visnu. The kings, says Sekkilar, sought to enhance the glory of the Sacred Ashes. Ceraman Perumal's devotion exalted him to the rank of a saint, and he is even now worshipped in all the important Siva temples of Tamilnad. This Saivism, in spite of its occasional extravagant excesses, had a very important result. It tended to break down the exclusiveness of caste. Sundara, though a Brahmin, treated Ceraman, who was a Ksatriya, as his equal in every respect. They ate together, they slept together, and they left this world also together. The great Sundara was proud of being called *Cermantotan* or Ceraman's friend. The king himself, we are told, went so far as to prostrate before a common washerman, because he brought to his mind the figure of the ash,-covered Lord. The influence of Saivism, however, was not one-sided. It not only levelled down, it also lifted up. Nandan was a Pariah. But his piety raised him to the rank of the Brahmin Sambandhar anu Sundarar, and he enjoys an honoured place in Saiva hagiology along with these as one of the sacred Sixty Three.

By the side of the Hindus lived the Jews, Christians and Muhammadans. The Jews are said to have come as early as A. D. 68. Before they came, St. Thomas the Apostle had already planted the Cross in Kerala. The discovery of a Muhammadan tombstone bearing A. H. 166 (A. D. 788) shows that the followers of the Crescent had begun to frequent Kerala at the latest from the middle of the eighth century. The privileges granted by Ayyan Atikal to the Christian, Maruvan Sapir Iso, the founder of the church called Tarisappalli, indicate that the kings deliberately encouraged the settlement of foreigners to develop the sea-borne trade of their subjects.

The Signs of the New Order

The disappearance of the Buddhists and the growing influence of the Christian

and the Muhammadans were not the only signs of the new order.

The matrilineal Nayars had come to enjoy a prominence which they do not seem to have had before in this land ruled by the patrilineal Tamils. Sekkilar's reference to their peculiar system of inheritance as the custom of Malanad indicates that they had already begun to swamp the Tamils, and Malanad was becoming practically theirs.

Sankara's great victories were indeed won outside Kerala. Nevertheless they could not but redound to the advantage of his community at home. By their intelligence and genius for organisation the Namputiris commanded respect and admiration. Eagerly sought by Nayar chiefs and noblemen as consorts for their women-folk, the Namputiris were establishing an ascendancy which tended to grow day by day. As priests and "god-compellers" they overawed every-one in the land. Thus we have the beginnings of a theocracy unparalleled in history.

Above all, the Cera monarchy itself had entered on its last phase. The sudden abdication of Sengorporaiyan and the long pilgrimage of his successor, Ceraman, made the ministers more and more powerful at the expense of the monarch. With his religious pre-occupations Ceraman could have hardly found time to attend to the work of government. In a fit of over wrought devotional depression he was even about to kill himself. It required the repeated injunctions of Sundara to make him stick to his throne. With the partition of his empire on the eve of his pilgrimage, which exalted every feudatory and governor into an independent chief in all but name, Ceraman ceased to govern. His saintliness served to conceal the slow dissolution and disintegration of the Cera empire. His sudden death perpetuated his partition. In the halo of glory that surrounded his ascension to heaven the old political system disappeared, and the new order emerged as its lawful successor.

K. V. Krishna Ayyar, M. A., L. T.

SOME NEW PARTICLES.

The modern theory of atomic physics is built up on the results of observations made when one atom collides with another or when one particle bumps into an atom. It is as a result of such observations that Rutherford suggested the atomic model and subsequent scientists began to juggle with the structure of the atom. It is now a well known fact that the positive charge of electricity in any neutral atom is not spread over the entire part of the atom, but is only concentrated in a spot at the centre called the nucleus. The particles constituting the nucleus are so closely packed that experimentalists found that bullets of very great energy are required to disrupt the nucleus. In radio-active substances like uranium, polonium and radium, they found a good machine gun which sent forth bullets of enormous energy. When such substances disintegrate spontaneously they shoot forth alpha particles, beta particles and gamma rays of enormous velocity (comparable with the velocity of light) and hence of very high energy. To bombard the atom they made use of these particles.

In 1930 Prof. Bothe made the very interesting observation that when the atoms of a light metal like beryllium are bombarded by the alpha particles, a radiation of high penetrating power is emitted. He also observed that the energy of these rays is much greater than that of the gamma rays but less than that of the Cosmic rays Inspired by the discovery of Bothe, Mm. Curie Joliot and her husband Joliot experimented with the new radiation. They used Polonium as the source of alpha particles. The new radiation emitted was found to ionise gases When a sheet of lead was placed in the path of the radiation, the ionisation decreased due to the absorption of the rays by lead. But one very interesting observation made by Curie Joliots was that if instead of the sheet of lead a layer of paraffin wax is placed in the path of the rays, the degree of ionisation increased under certain conditions. This seemed to be quite strange, for it was difficult to perceive how an obstacle in the path of the ray could produce greater ionisation.

To explain this rather strange result, Curie Joliots assumed that the beryllium radiation was a wave radiation and that when these waves struck the atoms of paraffin wax, there is an exchange of energy in accordance with Compton effect and hence the increase in the ionisation.

So far there was no difficulty with this wave conception of the beryllium radiation But simultaneous with the discovery of Curie Joliots, Dr. James Chadwick of Cavendish laboratory observed certain new facts regarding these supposed wave radiation. He found that the beryllium rays ejected new particles not only from paraffin wax, but from lithium, helium, carbon and beryllium itself. He directed the Bothe radiation to a chamber containing hydrogen and photographed the track of new particle ejected. He observed a short thick track. This could only be regarded as the track of the nucleus of the atom of hydrogen. From the length of the track, the energy imparted to the nucleus was also calculated. To be consistent with the above calculations, Chadwick said that the new radiation is not a wave radiation as supposed and explained by Curie Joliots, but it consisted of particles of the mass of Protons. The subsequent discovery of Dee that the new radiation decreased in ionising power after passing through obstacles is also strongly in favour of Chadwick's theory. For, when rays of waves pass through the obstacle there is only a reduction in intensity but not of energy and the decrease in ionising power is a property of particle radiation.

The new particles were found to be unaffected by strong magnetic fields. Alpha particles and beta particles are deflected by magnetic fields in opposite directions since they possess positive and negative charges. The fact that the new particles are unaffected by magnetic fields shows that they are neutral particles and hence Chadwick gave the new particle the name, 'Neutron'. For the production of such a neutral particle Chadwick said that close combination of a Proton (unit positive charge) and an electron (unit negative charge) was required. It is interesting to note that Rutherford had predicted, purely on theoritical basis much earlier than the discovery of the new particles, about the probability of such a combination and the production of a neutral particle. With this assumption Chadwick gave satisfactory explanation of the production of

Neutron by the bombardment of alpha particles with beryllium nucleus.

The nucleus of the beryllium atom contains 9 protons and 5 electrons. The alpha particle (which is the Helium nucleus) contains, 4 Protons and 2 electrons. The production of the neutron is explained as follows.

$$Be^{9}_{4} + He^{4}_{2} = C^{12}_{6} + \text{one neutron (One proton + one electron)}.$$

So we find a new nucleus—the Carbon nucleus, is formed. This is an early discovery of transmutation.

The wave or photon hypothesis does not also fit in with energy considerations. The large number of nuclear reactions observed since then in which the neutron appears either on the left or right side of the equation have been satisfactorily explained by the particle hypothesis.

Neutrons have been found more efficient than alpha particles, protons and deuterons in inducing nuclear reactions, By passing neutrons through matter their velocity is found to diminish. The most remarkable thing observed with these slow moving or "slow neutrons" is that in some special cases like silver they are more efficient in producing nuclear reaction than fast neutrons. This is in contrast with the case of alpha particles, protons and deuterons where the efficiency of the reaction increases with the energy of the particles. This strange-result is explained by supposing that the cross-section of slow neutrons is larger than that of fast neutrons.

It can be shown that each elastic impact of a neutron with a proton reduces the energy of the neutron by a fraction of the electronic charge on an average. After about twenty impacts the energy of the neutron will therefore be reduced to the thermal equilibrium value. Ultimately the neutron combines with a proton to form a deuteron. Variation of temperature also influences neutron reactions.

From the almost identical values of the masses of the proton and neutron it is naturally supposed that they are but different quantum states of the same particle. This implies the possibility of the passing of the particles from one of these states to another under-favourable conditions. In fact the Beta disintegration is explained as being due to the result of such a condition.

So much about the neutrons. And now the "*positron.*" This particle was discovered while trying to determine the energy of the Cosmic rays by observing the curvature of the tracks of the rays in a magnetic field. Cosmic rays are rays of greatest quantum energy coming from interstellar spaces. A track having a very small curvature was detected in the cloud chamber. The deflection of this was opposite to that of the electrons, which shows that the new particle is positively charged. Due to the short existence of these particles, they remained undetected hitherto. By the interaction of a photon with a nucleus, the photon is converted into a positron and an electron. Recently positron has also been produced by certain artificial radio-active substances.

The most significant fact about the positron is that it has got the same

charge and the same mass as an electron, the sign of the charge only being different. If we suppose the positron to be the basic particle instead of the electron, we should have a theory equivalent to the electron theory.

According to Dirac even a vacuum is filled with electrons. He proceeds thus—"These assumptions require there to be a distribution of electrons of infinite density everywhere in the world. A perfect vacuum is a region where all states of positive energy are unoccupied and all those of negative energy are occupied. If there is an unoccupied state of positive energy we have an electron and if there is an unoccupied state of negative energy we have a positron."

Finally mention must be made about the "mesons." A meson can be described as a particle intermediate in mass between an electron and a proton. In 1937 Neddar Mayer and Anderson discovered such particles in their cloud chamber experiments with Cosmic rays. Both positive and negative mesons were discovered with their masses varying from 100-540 m (m being the mass of an electron), mesons of mass 150 – 200 m being observed frequently.

The function of the meson in the nuclear reactions can be illustrated with reference to the neutron-proton interaction. It is supposed that meson, is exchanged between the two particles and this change establishes a force between the two particles according to the wave-mechanics,

Bothe has quite recently postulated on theoreitical grounds the existence of the hitherto undiscovered neutral mesons.

P. K. S. RAJA M, Sc.

The Senior Parliament.

At its first meeting held on 16-6-'44, with our Vice-Principal, Sree K. S Krishna Ayyar, M.A., L.T., in the chair, the following office-bearers were elected :-

Sree E. K. B. Nambiar and Sree Kozhikote Appukuttan Nair were elected the Hon'ble Speaker and the Clerk of the House, otherwise called the Parliamentary Secretary respectively. A lady member, Miss. C. Radha was elected the Dy. Speaker. Miss. S. Kamalam was returned unopposed as the lady representative ; while Messrs. K. Chandarasekhara Pai, V. R. Lakshminarayanan, C. H. Mohamed Koya and P. A. Ramakrishna Pillay constituted the other members of the parliamentary working committee.

Inauguration :—On the 27th June, Mr. J. F. Thaddaeus, Principal of the local Malabar Christian College, inaugurated the Parliament. He gave a very neat, short and interesting lecture on '.Freedom' to a crowded audience. Our Principal Sri R. Ravivarma M. A., (Lond.), the ex-officio President, occupied the chair. After the usual vote of thanks proposed by the Clerk of the House the gathering dispersed.

Our Splendid Record:-This year we have attained a creditable progress in the conduct of the Parliament. Certain rules and regulations, codified by the

managing committee, governing the general management of the parliament were first passed in the House, which proved a magic wand to conduct the parliament on well disciplined lines. Unlike last year about 15 minutes were set aside as 'the question time."

Almost all the sessions had to be adjourned due to the keen interest and zealous enthusiasm evinced by the Hon'ble members of the House. The sessions were conducted in Malayalam and English alternately,

In the opening session Mr. V. K. C. Narayanan Nambudiripad brought in a resolutson viz., ജീവൽ പ്രശ്നങ്ങളെ വിഷയീകരിച്ചു കൊണ്ടായിരിക്കണം സാഹിത്യം. The opposition was led by Mr. K Chandrasekhara Pai. The session was adjourned owing to the volume of argument forthcoming In the adjourned session held on the 10th of July the motion was thrown out.

The second session was held on Friday the 25th of July when Mr. T. S, Subramanian moved that ' Democratic form of government based on one-nation theory is practicable in India.' Janab C. H Mohamed Koya opposed the motion vehemently, but the champions of the one-nation theory won the day by an overwhelming majority.

Mr. Kokkozhikote Balakrishna Panniker moved the next resolution on the 2nd of August viz ഇന്നത്തെ കേരളത്തിലെ മരുമക്കത്തായം സമുദായത്തിന്റെ ഉൽക്കർഷത്തിന്ന് ഹാനികരമാകയാൽ ആ സമ്പ്രദായം ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. Mr. T. P. Narayanan spoke against the resolution and in the adjourned sitting the motion was defeated.

Sahithyasiromani's Speech :—In the subsequent session which was conducted on Sept. 22nd Sahithyasiromani K. P. Narayana Pisharody delivered a lecture on ഭാഷാസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ with Mr. V. T. Vasudeva Panikker, B. O. L. in the chair. Mr. Pisharody stressed the importance of പുരോഗമനസാഹിത്യം first and then dealt at length on almost all the ancient and modern 'prasthans.' Mr. Appukuttan Nair proposed the vote of thanks.

Another Extra-Ordinary Session :—A lagely attended meeting was held on October 2nd when Srijit P. Narayanan Kutty Menon M. A., (Hons). a journalist gave a lucid and enthusiastic talk on 'The World Crisis and Unemployment Problem.' The Hon'ble Speaker of the House was in the chair. The address was both light bearing and thought bearing! The function terminated with a vote of thanks proposed by the Parliamentary Secretary.

Kasturba Fund :—At the Extra-ordinary session held on September 22nd a resolution entrusting the working committee with the task of collecting money to the Kasturba Fund was moved by Miss. G. Prema Prabhu. Miss. Vijaya Lakshmi seconded the resolution which was unanimously passed. Though we were late to begin, our sustained and strenuous efforts were crowned with success and we were able to hand over a modest sum of Rs. 375/- through Sri. V. R. Nayanar, Hon. Secretary to the Malabar Kasturba Memorial Fund Committee.

Smt. Kamala Devi's Address :—We deem ourselves exceptionally fortunate in having one of the most illustrious daughters of India in our midst

on the 20th of October when under the auspices of the junior and senior parliaments, Srimathi Kamala Devi, President, All India Women's Conference, came and advised the students. The Hall was full to suffocation. The Principal in charge Mr. K. S. Krishna Ayyar, welcomed Srimathi Kamala Devi in a short speech. Mrs. Suryanarayana Ayyar, who presided on the occasion stressed the selfless work done by the distinguished visitor. Smt. Kamala Devi in her illuminating and enlightening lecture explained the importance of constructive work. Miss. S. Kamalam proposed a vote of thanks at the close.

The next ordinary session, was held on Oct. 13th, when Mr. N. Raman Nair moved the resolution that 'in the opinion of the House, Religion is an obstacle to the progress of the world' Mr. V. Janardhan led the opposition. During the same session a resolution expressing our sorrow at the sad demise of Swami Suvicharananda was moved by Mr. K. Chandrasekhara Pai. The adjourned session was held on October 25th when the resolution regarding religion was thrown out.

On the 26th of October we held another ordinary session in which the Hon'ble member Sri. N. Raman Nair moved the motion viz. ''Independence can be achieved only through Non-violence.' Janab C. H. Mohamed Koya opposed. At the adjourned sitting, the motion was carried.

On the 17th of Nov. there was an ordinary session at which the Dy. speaker presided. Mr. E. K. B. Nambiar moved the resolution viz. 'ഭാരതീയ സ്ത്രീകൾക്ക് വനിതാലോകത്തിൽ നല്ലൊരു നില ലഭിക്കണമെങ്കിൽ ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസം കൂടിയേ കഴിയൂ' and Mr. Kozhikote Appukuttan Nair led the opposition. The meeting was adjourned as many speakers were forthcoming.

Mr. Alva's Address :— Mr. Joachim Alva, one of the most outstanding personalities of India, an Indian Christian Patriot and leader, the editor of the 'Forum' addressed our parliament on the 20th of November, under the presidency of our Principal. After his inspiring address and the President's concluding remarks Mr. Chandrasekhara Pai proposed a vote of thanks.

Altogether 20 sittings were held each remarkable for the animated discussions that took place. Various up-to-date topics of vital importance and utility remain before us to be discussed.

We are glad to record that we have had a crowded, interesting and useful programme during the year under review, our success being due to the enthusiastic, encouraging and sincere co-operation of all. We are specially indebted to our Principal, for his valuable instructions given to us even in the midst of his multifarious duties, and I do not find apt words to express my profound gratitude to Mr. K.S. Krishna Ayyar our usual guide, and patron for the unstinted assistance he has given us at all times. I should be guilty of ingratitude if I did not express my heart-felt thanks to my co-workers, the committee members, who are epicureans in spirit, domineering in personality, eminent and prominent in some way or other and are able and selfless workers.

Zamorin's College,
21-11-44.

KOZHIKKOT APPUKUTTAN NAIR,
Clerk of the House,
Z. C. S. P.

The Zamorin's College Junior Parliament.

At a general meeting held on the 17th of August 1944 with Sri K. S. Krishna Iyer M. A. L. T., (Vice Principal) in the chair, the following members were elected as the office bearers of the Junior Parliament (1944-45):—

Sri N. V. Venkitachalam, Speaker. Sri K. G. Kunhi Krishnan Nambiar —Deputy Speaker. Sri N. V. Ramanujam -Clerk of the House, and the following were elected as members of the Working Committee. Sri M. A. Ramachandra Thampan. Srl T. Moideen Koya. Sri C. Kumaran Nair. Sri K. T. Narendran Nambiar and Miss. C. Lakshmi Devi.

Interesting debates, instructive speeches and exhaustive statements are being made on diverse subjects at various sittings. On the whole the Parliament is very active and is progressing satisfactorily.

N. V. Ramanujam,
Clerk of the House.

Life; its Limit.

Whatever the nature of the animal—man, mouse or amoeba—it is travelling to a goal of some kind, and the time it takes to run its course is always a matter of interest. Save where domestic creatures are concerned exact knowledge of any particular animal's life span is hard to obtain.

In the first place, the longest lived animal, regarded as a species and not as an isolated exception, is probably man, if we disregarded for the moment the dwindling race of giant tortoises Apart from war and other disasters, the average man of to-day enjoys far better chances of attaining to a ripe, old age than did his forbears of even a century ago. Improved sanitation, an increasing appreciation of the value of sunlight, free air and good food, and the wonderful advances made in medicine, all tend to prolong life, and before very long perhaps the centenarian will cease to be an interesting curiosity.

According to statistics, duration of life is definitely affected by one's profession It is not only professional risks such as handling of poisons, carrying out of experiments, infection and unfavourable conditions of labour, such as unhealthy atmosphere, which influence the duration of life but also the rate and the mode of working. Conditions are not favourable in hotels, restaurants, and public houses, in industries in which poisonous substances are dealt with or in which certain organs of the body are abnormally exerted, and in professions which involve irregular bursts of energy and excitement. Conditions are very favourable in agriculture, teaching, the Civil Service and the Church. Coal and sulphur—miners, clerical employees, shop assistants, and machine—minders have the least expectation of life (thirty-eight years on an average). Then come printers with thirty-nine years, and musicians with forty. Manufacturers, painters and brokers usually live till they are forty-three, jewellers and tailors till forty-four, street-hawkers, in spite of their being so much in the open air, till oniy forty-six, bricklayers. on the other hand, till forty-eight.

Doctors, the prolongers of their fellow mortals' lives, live till they are fifty-one. Actors and astronomers live the longest of all. Thanks to social reform of various kinds, the expectation of life is increasing. Who may be expected to live the longest ? Man or woman ? To trust the statistician, it is

ηte woman born in spring, as vitality is supposed to be strongest in persons born in that season of the year, and it must be a female because the gentle sex, in spite of all its weaknesses, has been proved to has greater powers of resistance than the male. Should she happen to be an artist or, as anything is possible nowadays, an astronomer, then she has every chance of living longer than her masculine companion, or rather competitor.

The daily expenditure of energy by human beings naturally varies with the nature of their tasks. Woodcutters and stone masons have to exert themselves the most ; after them miners, joiners and locksmiths. Little energy is used by tailors, clerks and men and women of leisure. It is necessary for the human body to make up for this loss of energy. The daily requirement of a man of leisure is 80 grammes of albumen, 40 grammes of fat, and 360 grammes of carbohy drates (starch and sugar) ; the wood-cutters need only the same amount of albumen, but four times the amount of fat and double the amount of carbohydrates.

The causes of unnatural death are numerous. The commonest are diseases of the heart and the circulatory system : they claim two people out of seven. Next in order of importance come cancer and other tumours which claim one out of seven ; the infections diseases, with about one out of nine and so on. It is unusual for a man to die a natural death. Doctors often treat patients as if they were dogs and, as was remarked by an eminent man, the best way to attain longevity is to avoid Doctors and depend upon fresh air, sunlight and exercise. The wise never fee the Doctor.

The best years in the life of a man of a sound constitution who lives temperately are between his thirtieth and fifty-fith years, best in the sense of health only, those of a woman between her twenty-fifth and fortieth years. The period of life in which people are most susceptible to fevers is between the fifteenth and the twentieth years. It is said that, generally speaking, intellectual maturity is not attained until the thirty-fifth year. Many notable achievements in science, art, literature and affairs can be credited to very young men, but the majority of the achievements that live in history have been accomplished by men well past their youth,

It must not be said that there is no great advancement in the subject of medicine. To-day a film star whose beauty does not approximate to the standardized mould consults a plastic surgeon. She can then be made beautiful, as th- cinema world knows the term. After much patient work and experimentation,e plastic surgery has reached a wonderful peak. A woman may be hauled out of a fire or a car accident almost unrecognizable. Cheeks, brow, ears, nose —all may be disfigured or almost destroyed. Yet after many operations, new skin will have been grafted, a new nose may have been built up, even new brows or lashes will perhaps have been induced to grow. The most astonishing part of all this is that the work is so skilful that as a rule there are very few traces or no trace at all of the repairs.

But, the shorter a man's life, the happier he is.

P. VENKITACHALAM, (J. I.)

Zamorin's College, Calicut

COLLEGE REPORT FOR THE YEAR 1943-44

Mr. President, Mrs. Bouchier, Ladies and Gentlemen.

I have once again pleasure in welcoming you—the parents and guardians of our students and the well-wishers of the College—and I thank you for giving us an opportunity of not only placing before you the annual report on our work in the College, but also of recognising, in your presence the merits of the most promising students in the various activities of the College. With your leave, I shall place before you first a brief report on the working of the College since we invited you last to see and hear how we have been carrying on our work,

STAFF :—Sri P. K. Sreeveerarayan Raja, M. Sc. was appointed as Physics Lecturer in the vacancy caused by the death of Sri M. Rajangam Ayyar of revered memory. At the beginning of the year under report we had to mourn the death of Sri K. A. I. Thirumulpad who passed away after a prolonged illness. Sri C. Kochunni Raja, our Junior Malayalam Pandit retired from service after associating with this institution for well over 23 years. Vidwan Sri P. Krishnan Nambudiri was appointed as Pandit in the vacancy. Sri V. K. Konthu Menon, the Junior Physical Instructor resigned from service during the year under report. The services of the teachers who were on a temporary footing last year, were continued. The following members of the staff were confirmed :—

1. Sri K. C. Kunhianujan Raja.
2. Sri K. C. K. Kunhnnni Raja.
3. ,, P. S. Subramania Iyer.
4. Sry. V. Narayanikutty Kovilamma.

DEARNESS ALLOWANCE :—The Management has been pleased to enhance the Dearness Allowance paid to the members of the staff suitably to meet the prevailing conditions in the cost of living. The salaries of members of the school and college staff were revised and the Dearness Allowance of those receiving lower income increased proportionately to meet the situation. At present many on the establishment draw a larger amount of Dearness Allowance than their basic sclaries. The Management is earnestly considering the feasibility of bringing the rates of allowances on a par with the rates prevailing in Government Service.

STRENGTH.—	March 1943.	March 1944.	Present Strength
College	249	250	308
School	1166	1221	1231
Total	1415	1471	1539

In the month of July of the present year the total strength was 1559. A number of students left the institution in the course of the Long Term due to various reasons. You would have noticed the steady increase in strength of the College and High School from year to year. For want of accommodation. admission had to be refused to many students. While this rush is no doubt an indication

of the esteem which this institution enjoys and of the suitable facilities offered here, it is becoming more and more difficult for the administration to be carried on without loss of efficiency, I am glad that the Zamorin Raja and Board of Management are fully conscious of this and are taking steps to suitably expand the institution. As you are aware a scheme has been formulated to bifurcate the College and the School departments and to raise the College to the status of a First Grade institution. With liberal help from the old students and well-wishers of this noble institution, we hope that our plans would materialise in the near future. Donations have begun to come in and may I hope that by the time we meet next, it would be possible for us to announce that the amount needed for this venture has been collected ?

SCHOLARSHIPS :—In the College department, 23 students enjoyed half-fee concession under Rule 92 M. E. R., 23 enjoyed military concessions, 4 enjoyed Government Scholarships and I received Government Endowment Scholarship. In the School, 80 students were awarded fee concessions under Rule 32 G. A. C. 140 under rule 92 M. E. R. 91 students enjoyed military concessions and 10 Government Scholarships. In addition to these, fee concessions to poor and deserving students were awarded by the Board of Management. Rs, 2749/- in the College and 3198-8-6 in the School have been spent by the Management under this head. In the College section 7 and in the High School section 17 members of the Zamorin's family were free scholars during the year under report.

EXAMINATION RESULTS :—In the Intermediate Examination of March '44, 97 students appeared out of whom 45 students passed in full with 17 First Classes.

In the S. S. L. C. Public Examination 91 students were declared eligible for admission to the University course out of 126 who appeared in March 1944. More than 60 of the successful students have joined the Intermediate Class here for their higher studies. I am proud to mention in this connection that the District Educational Officer, North Malabar, has given the Zamorin's College High School the first place in his annual survey of the working of the number of Secondary Schools under his jurisdiction.

LIBRARY AND READING ROOM :—During the year under report 152 volumes were added to the College Library costing Rs. 450/- and 506 books costing Rs. 364-8-0 were added to the School Library. The Reading Room was provided with a number of Indian and Foreign periodicals. Two issues of the College Magazine were published. The need continues to be keenly felt for providing one long hall to serve as the Reading Room.

BUILDING AND EQUIPMENT :—Excepting a Dark Room for conducting Light Experiments in Physics, no new additions to the Laboratory or School buildings were made during the year. For the up-keep and improvements of Laboratories a sum of Rs. 3707/- was spent in the college and Rs. 342/- in the School

The " Pathumuri " just adjoining the college was rented for providing an additional hostel under the supervision of one of the College Lecturers. The

number of students residing in the College hostels was 70 during the year under report.

EXTRA CURRICULAR ACTIVITIES :—The students of the Intermediate and High School Classes have been taking a keen interest in debates. The Senior and Junior Parliaments and High School Literary Association as well as the College History Association function very satisfactorily. Every debate was characterised by good sense and decorum. During the year under report the Parliament formed a Distress Relief Committee and collected a sum of Rs. 391/- which was sent to the Indian Express Relief Committee to help the famine-stricken people of Bengal.

The College Co-operative Stores continue to work very satisfactorily. The number of student-associates has increased. Note books and stationery articles were made available to the students at reasonable rates Transactions to the value of Rs. 6284-15-5 were made during the year. Out of the "Common Good Fund" a sum of Rs. 99-5-0 was utilised towards the award of scholarships to poor and deserving students.

The practice of providing the poor students of this institution both boys and girls, with a free mid-day meal on working days was continued during the year under report. The daily average attendance of such students has increased to 100 in proportion to the rise in the strength in this institution. A benefit performance which we gave here in February 1943 brought us a nett collection of Rs. 1213. This amount as well as the liberal donation from H. H. The Zamorin Raja in October last have kept this charitable organisation going so far. To recoup funds for this purpose we are this year arranging a benefit performance which our girl students will stage on the 9th and 10th instants in the College Hall. I believe our energetic student volunteers would have approached many of you assembled here on this behalf. May I request you all to liberally contribute to the Fund and attend the performance to-morrow? I trust that the programme would be entertaining to you and that the entertainment will be a great success financially as in 1943.

SPORTS AND GAMES :—The Physical activities of the College and School were well organised and attention was paid to the Physical games of the girl students. The College Teams took part in the Tournaments conducted by the Victoria College and the Central Malabar Athletic Association as well as in the West Coast Tournaments. The Annual College Sports was held on 19-2-1944. Separate competitions were held for girls' Junior and Senior School boys and College students. In the Intra-mural Tournaments the College students were divided on the basis of their special subjects for study in to 3 groups. (1) History and Logic, (2) Mathematics and (3) Natural Science. The History-Logic section won the group championship and the House Foot-ball cup presented to the College by Rao Saheb Sree U. B. Sreenivas Rao. Hockey and Badminton trophies were won by the Natural Science group and the Basket Ball and Volley trophies by the Mathematics Group. Our athletes fared well in the Grigg Memorial Sports during the year under report. M. P. Anandan won the Grigg Medal. The Junior and Senior Foot-ball cups of the Central Malabar Tournaments held at Kottakkal were won by our school teams. In the Inter-University sports of the Madras Presidency Olympic competitions

held at Tambaram in January 1944 M. Chandrasekhara Menon now studying in the Senior Intermediate Class won the second place in High Jump. On the whole the Physical activities of the college were carried on satisfactorily and properly supervised by Mr. T J Mathew, the College Physical Director who I regret to say was obliged to resign his post here in June last.

The College Hostel Day was celebrated on 12-2-1944 which was attended by the members of the Board of Management and members of the staff. The students of the Old Hostel and of the new Hostel had organised Sports competitions among themselves exhibiting a spirit of friendly rivalry. The whole programme was efficiently organised and conducted by the students themselves.

The College Prize Day was celebrated on the 28th February 1944 with Mr K. Ramavarma Raja B. A., the Additional District Magistrate of Malabar in the chair.

Before I conclude this report, I take this opportunity of expressing my profound gratitude to His Highness the Zamorin Raja, the Members of the Board of Management and my colleagues on the staff for their kind co-operation and active help in all matters concerning the college. I most warmly express my thanks to those gentlemen, who by their generous donations, have swelled the number of prizes in the various sections. I thank also the parents and guardians of our alumni and the public of Calicut in general for the confidence they have reposed in me and my staff and I pray that we may continue to deserve it in the years to come.

"LONG LIVE THE ZAMORIN'S COLLEGE."

Zamorin's College,
Calicut, 8-2-1945.

R. RAVI VARMA
Principal.

LIST OF DONORS.

		Rs. As P.
1.	H. H. the Zamorin Raja	25—0—0
2.	Sri K. G. Nayar	25—0—0
3.	The High School Literary Association	20—0—0
4.	Sri A. K T. K. M. Gupthan Nambudiripad	15—0—0
5.	Sri K. Damodaran Nayar	15—0—0
6.	Rao Bahadur Sree M. C Krishnavarma Raja	10—0—0
7.	„ „ K. C. Manavedan Raja	10—0—0
8.	„ „ K. V. Suryanarayana Ayyar	10—0—0
9.	„ „ A. P. Chirukandan	10—0—0
10.	Sri P. K. Kunhianujan Raja	10—0—0
11.	Sreemathy Valia Thampurati of Patinhare Kovilagam	10—0—0
12.	Sri P. Namasivayam Pillai	10—0—0
13.	The Eralpad Raja of Calicut	10—0—0
14.	Sri K. V. Achuthan Nayar	10—0—0
15.	„ V. K. Eradi	10—0—0
16.	Dr. T. M. K. Nedungadi Trust	10—0—0
17.	Sri K. Damodaran Thampan	10—0—0

18.	The Fifth Raja of Calicut	10—0—0
19.	Sri A. Gopala Menon	10—0—0
20.	,, T M K Nedungadi	10—1—0
21.	,, R. V. Veeramani Iyer	7—0—0
22.	,, S Chellam Iyer	7—0—0
23.	,, E. Narayanan Nayar	5—0—0
24.	Rao Bahadur Sree B. S. T. Mudaliar	5—0—0
25.	Sri K. C. Cheria Kunhunni Raja M. A. L T.	5—0—0
26.	,, P. C. Veerarayan Raja	5—0—0
27.	The Third Raja of Calicut	5-0—0
28.	Sri K. C. K Raja B A. B L	5—0—0
29.	,, P, K, Sree Manavikraman Raja B. A, B. L.	5—0—0
30.	,, T. V. Krishnan Nayar	5—0-0
31.	,, P. K. Kuttianujan Raja B. A. L. T.	3—0—0
32.	,, P. Krishnan Nambudiri	3—0—0
33.	,, P. K. S. Raja B A. L. T.	3—0—0
34.	,, V. M. Gopala Menon	3—0—0

Donors of Medals, Books etc.

1. Sri D. S. Nambudiripad. 2. Srimathy K. Gomathi Amma. 3, Sri K. C. Cheriakunhunni Raja B. A. L. T. 4. E. K. Raghavan Nayar. 5. Janab C. Pariyayikutty. 6. Janab S. M. Syed Muhamed. 7. Sri N. V. Francis. 8. Sri C. M. Rarichan. 9. Janab P. K. Abubacker. 10. Janab K. Ahamedkoya 11. Srimathy V. Narayanikutti Kovilamma. 12. Sri G. K. Balakrishnan Nayar. 13. Sri P. E. Sahasranaman.

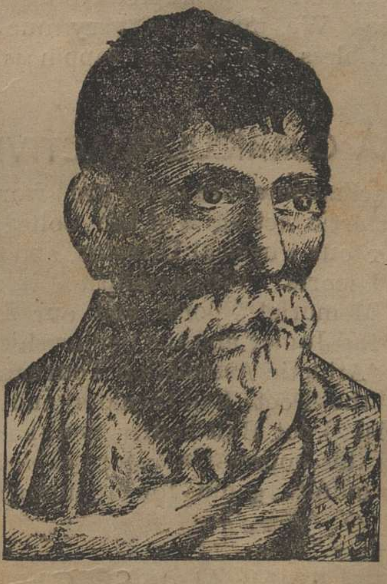

Sir P. C. RAY. By
M. P. Auandan
VI Form

Ourselves.

The College and the School Departments re-opened on 5-6-44 and this year also we had to cope with a heavy rush for admission to various classes, with the result that, in the course of a few weeks all classes were full to capacity. The Department was very kind to allow us all possible concessions in the matter of excess admission and the consolation is ours that with the limited accomodation at our disposal we have done our best.

For reasons that are obvious, we have, this year only one issue of our College Magazine. Our readers will, we hope, have the largeness of heart to realise that this retrenchment is due to circumstances beyond our control, and we hasten to assure them that when the clouds have lifted as they have begun to do now, we shall make an earnest effort to revive our old standards. We take this opportunity to apologise to our numerous contributors, particularly our students, for having this time with held publication of many of their interesting and instructive articles owing to pressure of space.

CHANGES IN THE STAFF

With the dawn of the new college year, some changes have taken place in the High School Staff. Sri K. C. Cheria Kunhunni Raja M. A. L. T. Sri A. N. Bhama Devi B. A. L. T. Sri V. Konthu Menon and Sri T. J. Mathew, B. Com., our Physical Director left our service and Sri T. K. Venkateswaran B. A. L. T. Sri P. Sankara Varier B. A. L. T., Sri P. A Ramunni Paniker B. A. L. T. Sri T. J. Emanuel and Sri P. C. Anujan Raja were appointed. Sri K. Eachu Nayar, our veteran teacher of the Secondary Section retired from service in June. During the quarter of a century or more that he was a teacher here he had endeared himself to one and all by his impressive teaching, sweet disposition and ever cheerful countenance. We miss him very much in the Teachers' Room, and we hope that God will bless him with all happiness in the long years of his retired life.

EXTRA CURRICULAR ACTIVITIES

The College Parliaments are doing good work as the reports published elsewhere show. The Athletic activities of the College are in the hands of Sri T. Sankunni Kurup B A L. T. our Physical Director. and the students are evincing a keen interest in games and sports. We participated in all items in the West Coast Tournament and Grigg Memorial Sports and our High School Team won the Badminton Cup, as also the Junior and the Senior shields for the School Section. In the central Malabar Athletic Association Tournament held at Kottakkal, we secured the Badminton, the Foot Ball (Seniors) and the Hockey Cups, In the Appu Nedungadi Memorial Foot Ball Tournament held at Tellichery, our team won the trophy. We owe this impressive record of achievements mainly to our Physical Director whose infinite genius for organisation is evident in every detail of our Athletic activities.

THE ANNUAL INSPECTION

The Annual Inspection of the School Department was conducted on the 9th, 10th, 11th, and 12th of October 1944 by Sri A. V. Harihara Iyer B. A. L. T. the

Photo taken on the occasion of the visit of Sir T. Austin to the Zamorin's College

UNIVERSITY LIBRARY, MADRAS.
10 OCT 1948

District Educational Officer, N. Malabar, assisted by Sri V. K. Madhavanunni B,A,L T., the Senior Deputy Inspector, the Calicut Hindu Range, Sri C. R. Kunhiraman Nambyar B. A. L. T the Junior Deputy Inspector and Janab M. K. Koya Saheb Bahadur B,Sc. L. T. the Senior Deputy Inspector, the Calicut Mopla Range. The suggestions of the Officer couched in courteous terms of advice regarding possible improvement in our work were all the more esteemed by us, coming, as they did from an experienced teacher possessing sympathy and imagination. Sri V. K. Madhavanunni being an old boy and an 'old teacher' of this institution evinced a keen interest in the working of the School Department apart from his official duties and his instructions given in the course of informal talks were very much appreciated by us. After the inspection the members of the staff entertained the inspecting officers to tea on 12-10-44. We have to note that inspection which in days gone by used to be something not very welcome to the teachers as a whole has now come to be regarded by schools as a wholesome tonic to the proper growth and progress of education.

THE LATE SWAMI SUVICHARANANDA.

Swami Suvicharananda, the veteran educationist of Malabar passed away on 10-10-44. Though he had reached the ripe old age of 84, he had not at all begun to feel the ravages of age, and even a few weeks before his death he was holding religious classes at which he propounded in his clear stentorian tones the gospel of love and service, as embodied in the Gita. His clear intellect, his organising capacity and his selfless services to the cause of education have all contributed to make his name a house hold word even outside Malabar. The Zamorin's College feels proud to claim him as one of its old Alumni. On receipt of information that the great soul had departed the college was closed for the day as a mark of respect to the memory of the deceased. While we realise that the death of the Swamiji has removed from Malabar a great educationist with love and service for his motto, we hope that his shining example of life will inspire the present generation of youngsters to dedicate their lives to purposes which transcend all earthly barriers. May his soul rest in peace,

THE LATE PUNDIT SRI D. KUNHIKRISHNA WARIER

Pundit Kunhikrishna Warier of Desamangalam, the retired veteran Malayalam Pundit of revered memory, passed away at his residence on 24-12-44 in his 84th year. After a long and meritorious service here, he had retired in 1929. When information of his sad death was received at College, a meeting of the members of the staff was held with the Principal in the chair and a condolence resolution was passed. Those of us who had the privilege of the Pundit's acquaintance could easily know what a versatile genius he was. Deeply learned in the Shastras and in all the departments of ancient lore, his very conversation was an education by itself. We at College shall ever revere his memory.

THE LATE SIR R. M. STATHAM M. A. C. I. E.

We take this occasion to place on record our deep sense of sorrow at the sad and sudden death of Sir R. M. Statham C. I. E. lately the Director of Public Instruction, Madras. His death has removed from our midst a great

figure in the field of education, and the loss is all the greater, because it has happened at a time when the services of such a distinguished official would have been of incalculable benefit in shaping the schemes of Post-war Reconstruction in matters of education. A meeting of the members of the staff was held on 3–1–45 with the Principal in the chair, and resolutions expressing our sorrow at his premature death and conveying our heartfelt condolences to his family were passed. The College was closed for the rest of the day as a token of respect to the memory of the departed.

THE VISIT OF H. H. THE ZAMORIN RAJA AND SIR T. AUSTIN.

On the occasion of the visit of Sir T. Austin, Adviser to H. E. the Governor of Madras to Calicut, His Highness the Zamorin Raja entertained him at a tea party on 6–11–44 in the Guruvayurappan Hall, Zamorins' College. Sweets were distributed to the students on this auspicious occasion and both His Highness and the distinguished guest went round the classes. There was a large gathering of the elite of Calicut, both official and non official including the Eralpad Raja of Calicut, the Collector of Malabar, Mrs Bouchier and Rao Bahadur Sri K. V. Suryanarayana Ayyar, (Photos elsewhere)

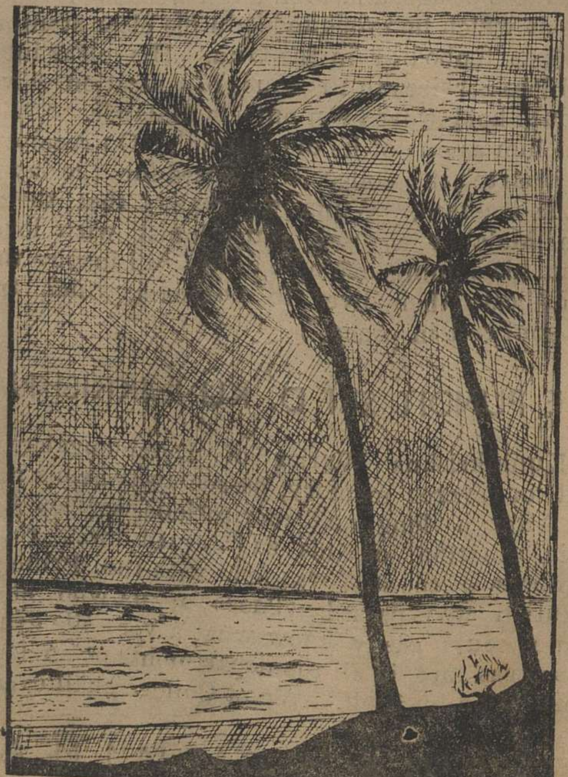

RIVER VIEW. By
K. T. N. Nambyar, J. I.

H. H. the Zamorin & Sir T. Austin witnessing the sword play.

UNIVERSITY LIBRARY, MADRAS.
10 OCT 1946

UNIVERSITY LIBRARY
10 OCT 1946

THE BIRTH DAY OF HIS HIGHNESS THE ZAMORIN RAJA.

The 84th birth day of His Highness the Zamorin Raja was celebrated on 12-11-44, at the Tiruvachira Palace. The College had three days' holiday in honour of the occasion. There was poor feeding on a grand scale. After the customary ceremonies, His Highness was pleased to grant an interview to the members of the staff of the Zamorins' College who presented an Address to him. He was also kind enough to accept an Address from the students of the College, as a mark of his affection for them. With the light of godliness illuminating his soul, His Highness is a living example of truth, piety and love. May he be long spared to us.

OUR PRIZE DAY.

The annual Prize Day of the College was celebrated on 8-2-45 with E. W. Bouchier Esq. O. B. E., I C. S., the Collector of Malabar, in the chair. After the reading of the Report by the Principal, (published elsewhere) Mrs Bouchier gave away the prizes. In the course of his short address the President congratulated the winners of prizes in the various items and pointed out that it was their duty to lay solid foundations for the future prosperity of the country. Rao Bahadur Sri K.V. Suryanarayana Ayyar thanked Mrs Bouchier, the President and the audience in a neat little speech in the course of which he referred to the Poor Boys' Midday Meal Fund and the entertainment that had been got up to collect money for the same and also about the scheme of raising our institution to the status of a First Grade College. He referred also to the enthusiasm and philanthropy evinced by Mrs Bouchier in all her activities in connection with the amelioration of the condition of the poor people of Kerala.

After this an interesting programme of variety entertainments was gone through. Miss Mira Bai of the Junior Intermediate gave a beautiful display of dancing, and a medal was presented to her by Mrs Bouchier in appreciation of her performance. Our boys delighted the audience by putting on boards a malayalam farce. There was as usual a large audience, and the function came to a close at about 10-15 P. M.

THE POOR BOYS' MIDDAY MEAL FUND.

Some years ago was started a scheme to give the poor boys of this college free midday meal in the Hostel. From a very humble beginning this scheme has, in these few years developed into vast proportions, and at present some 115 students representing almost all castes and communities get their noon meal at the Hostel on all working days. Considering the number fed and the unconscionably high prices of all foodstuffs that are not affected by price control, the expenditure for this commendable purpose must necessarily be heavy. And therefore the philanthropic public of Calicut have been approached for donations and subscriptions to help us on in this most laudable task, and the response so far has been fairly encouraging. To collect money for this purpose a benefit show was held on 9-2-45 for the general public. The same was repeated on 10-2-45 open only to the students at concession rates. There were several items. but the most prominent of all was an English play, 'Harsha', which, in its historical back ground, scenic arrangements, thrilling dialogues and soul stirring situations, is certainly

a master piece. The play was acted exclusively by our girl students, and while we congratulate them, one and all on their brilliant performance. we have to place on record our deep tribute of homage to Sri M. P. Sivadas Menon M. A. the author of the play, nay the master mind behind the whole show. Our thanks are also due to Mrs. Suryanarayana Ayyar and Sri A. Balagopalan for helping us at every stage with instructions and encouragement. Their reward lies in the silent blessings of the indigent boys who are the ultimate beneficiaries of their remarkable capacity and self sacrificing devotion.

MAY GOD BLESS THIS COLLEGE

P. Gopalan Nayar.

By
N. V. Ramanujam, J. I.

'സ്നേഹം.'

സാത്വികമായ ഒരു സ്നേഹത്തിന്റെ പരിശുദ്ധ പരിമളം നമ്മുടെ ഹൃദയകമലങ്ങളിൽനിന്നുയൎന്നു വീശിയാൽ നാം തികച്ചും സത്സ്വഭാവമുള്ളവരാണെന്നഭിമാനിക്കാം. സ്നേഹസ്വരൂപനായ സൎവ്വേശ്വരന്റെ പാവനസന്താനങ്ങളായ നമ്മളിലും സ്നേഹത്തിന്റെ മധുരമായ വിളയാട്ടമുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു് അവശ്യമാവശ്യം തന്നെ. നാം സാധാരണമായി ഏതാനും ചിലരെ സ്നേഹിക്കുന്നു– മാതാപിതാക്കന്മാരേയും മററും. മൃഗങ്ങളിലും പക്ഷികളിലും മററും സാമാന്യേന ഈ സമ്പ്രദായം സ്പഷ്ടമായിക്കാണാവുന്നതാണ്. വിപുലമായ വിശേഷബുദ്ധിയിൽ വിസ്തൃതമായ സ്നേഹത്തിന്നു് ഉൾക്കൊള്ളുക സാദ്ധ്യമാണ്. ഏകപിതാവായ ഈശ്വരന്റെ വത്സലസന്താനങ്ങളായ ജീവജാലങ്ങളെയാകമാനം ഏകോദരസഹോദരരെന്നവണ്ണം സ്നേഹിക്കുവാൻ നമ്മൾ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ നമ്മുടെ മനോവൃത്തിയെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ നാം സത്സ്വഭാവികളാകുന്നു, നമ്മുടെ ജീവിതം സുഖമയവും ചരിതാൎത്ഥവുമാകുന്നു, ലോകമാകമാനം സമാധാനവും സന്തൃപ്തിയുംകൊണ്ടു നിറയുന്നു; പ്രത്യുത, ദ്രോഹബുദ്ധിയങ്കുരിക്കുന്നതായാൽ നാം ദുഃസ്വഭാവികളും, ആത്മഹത്യാപരമായ പാപങ്ങളുടെ അഗാധമായ ഇരുട്ടറയിൽ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു നേരിയ ഛായകൂടി അനുഭവപ്പെടാതെ അധഃപതിച്ചവരുമായിത്തീരുന്നു.

സ്നേഹത്തിൽനിന്നുദിക്കുന്നു—ലോകം
സ്നേഹത്താൽ വൃദ്ധിതേടുന്നു.
സ്നേഹംനരകത്തിൻ ദ്വീപിൽ—സ്വൎഗ്ഗ
ഗേഹം പണിയും പടുത്വം.

എന്നും മററുമുള്ള മഹാ കവിവാക്യങ്ങളും മററും ഈ തത്വത്തെയത്രേ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു്.

മനുഷ്യേതരങ്ങളായ പ്രാണികളിൽ പ്രായേണ മനുഷ്യൎക്കു സ്നേഹം തോന്നാത്തതു ശോചനീയമായ ഒരു സംഗതിതന്നെ. നമുക്കു നാനാതരം ഉപകാരങ്ങൾ നല്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവയും, എന്നാൽ പല തരത്തിലും അവശതകളനുഭവിക്കുന്നവയും, തങ്ങളുടെ മനോവിചാരങ്ങളെ അന്യരെ അറിയിക്കുവാൻ അശക്തങ്ങളുമായ പലതരം പക്ഷികളേയും മൃഗങ്ങളേയും നാം വളൎത്തിവരുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയെ ഹാൎദ്ദമായി സ്നേഹിക്കുകയെന്നതു ഏറെക്കുറെ വിരളമായാണ് കാണുന്നതു്. അഥവാ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽതന്നെ അതു നമുക്കു അവയെക്കൊ

ണ്ടുള്ള ഉപകാരത്തിൻെറ അവസ്ഥയെ അവലംബിച്ചു മാത്രമാണ്. ഒരു പശു പ്രസവിക്കാതിരിക്കയോ, അഥവാ പ്രസവിച്ചാൽതന്നെ പാൽ വളരെ വിരളമാവുകയോ ചെയ്താൽ അതിനെ നിർദ്ദയമായി നിഷ്കാസനം ചെയ്കയോ, നിഷ്ഠൂരനായ കശാപ്പുകാരൻെറ കരാളമായ കരവാളത്തിന്നിരയാക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു് സർവ്വസാധാരണമായ ഒരു സമ്പ്രദായമത്രെ. അവനവനുപകരിക്കാത്ത മനുഷ്യരോടും ഇങ്ങിനെതന്നെ പെരുമാറുന്നതു നമ്മുടെ സ്വഭാവമാണെങ്കിലും, സ്വതന്ത്രനായ മനുഷ്യന്നു് അതിൽനിന്നും രക്ഷ നേടുവാൻ ഏറെക്കുറെ സാധിച്ചേക്കാം. അസ്വതന്ത്രരായ മനുഷ്യർക്കും ഏറിയ ക്രൂരം മൃഗീയമായ അനുഭവം തന്നെയാണുള്ളതെന്നു് ഇന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതികൊണ്ടറിയാവുന്നതാണല്ലോ.

പുലരിയുടെ പുറപ്പാടിൽ പുഷ്കലമായ കണ്ഠനാദത്താൽ വിജയകാഹളമൂതിക്കൊണ്ടു്, അലസരായുറങ്ങുന്ന മനുഷ്യരെ കൃത്യോന്മുഖരാക്കിത്തീർക്കുന്നതിൽ ജാഗരൂകരായിരിക്കുന്ന പൂങ്കോഴികളുടെ പരോപകാരതല്പരത പ്രശംസിക്കത്തക്കതുതന്നെയാണ്. അത്തരം സാധുജീവികളിൽ തരിമ്പും സ്നേഹം ഭാവിക്കാതെ അവയുടെ മേൽ നിശിതമായ മർദ്ദനനയം ചെലുത്തുന്ന മനുഷ്യരുടെ മനസ്ഥിതി ശോചനീയമെന്നേ പറയേണ്ടതുള്ളു. പക്ഷികളോടും നാം സ്നേഹത്തോടെ പെരുമാറിയാൽ അവ എത്രയും ഇണങ്ങുമെന്നു തീർച്ചയാണ്. പുരാണപ്രസിദ്ധമായ നൈഷധചരിത്രത്തിന്നു കാരണമായതു് ഒരു അരയന്നമാണെന്നു നിങ്ങൾ കേട്ടിരിക്കും. സുപ്രസിദ്ധ റഷ്യൻപണ്ഡിതനായ ടർജനീഫ് എന്ന മഹാൻതന്നെ ചെറുപ്രായത്തിൽ പിതൃനിയോഗമനുസരിച്ചു, ഒരു പ്രാവിനെ വെടിവെക്കുകയും സാധുജീവി കുട്ടനിണത്തിൽ കിടന്നു പിടഞ്ഞു് മരണയാതനയനുഭവിക്കുന്നതു കണ്ടു്, അനുകമ്പാകുലനാകയും ചെയ്തതിൻെറ ഫലമായി, ജീവാവസാനംവരെ ഒരു തികഞ്ഞ സസ്യഭുക്കായിത്തീരുകയും സമസൃഷ്ടി സ്നേഹത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യത്തേയും ആവശ്യകതയേയും ലോകത്തിന്നു ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം മൂലവും മററും കാണിച്ചുകൊടുത്തു ജീവിതം പാവിതമാക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു ഉദാരാശയനാണ്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഹൃദയാലുക്കളായ നാം നമ്മുടെ ജീവിതപരിപാടിയിൽ സാർവ്വത്രികമായ സ്നേഹത്തിന്നു വിപുലമായ ഒരവകാശം നല്കേണ്ടതും അതുമൂലം അനർഘമായ മനുഷ്യജീവിതത്തെ കൃതാർത്ഥമാക്കേണ്ടതും അത്യാവശ്യമാണ്.

ഇനി നമുക്കു സ്നേഹത്തിൻെറ വിവിധവശങ്ങളെ വിശദമായൊന്നു വികലനം ചെയ്യാം. സ്നേഹത്തെ രണ്ടാക്കി വിഭാഗിക്കയാണെങ്കിൽ അതിലെ ഒരംശത്തിന്നു കാമമെന്നും മറേറ അംശത്തിന്നു പ്രേമമെന്നും പേർ പറയാം. കാമം വിഷയതൃഷ്ണയാണ്. അതു ദുർഭാവകലുഷമാണ്. ഈ വികാരം സംസ്കൃതചിത്തത്തിന്നു വിഷയമാകുന്നില്ല. 'വാസവ'നെ ഗൌതമശാപത്തിന്നിരയാക്കിയതും, കീചകനു ദുർമൃതിയുളവാക്കിയതും ഈ വികാരമത്രെ. കവികളുടെ കല്പനാശക്തി

യനുസരിച്ച് ഈ കാമത്തിന്നു—കാമദേവന്ന്—ലോകത്തിൽ പലവിധ കോലാഹലങ്ങൾ കാട്ടിക്കൂട്ടുവാൻസാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാക്ഷാൽ ഈശ്വരന്റെ ഏകപുത്രനെന്ന നിലയിൽ അവരവനെ വിശ്വത്തിലെ സർവ്വാധിപതിയാക്കി. അനേക സഹസ്രം ജനങ്ങൾ അവന്റെ കിങ്കരന്മാരായിത്തീൎന്നു. കവികളുടേയും കലാകാരന്മാരുടേയും കല്പനാചാതുൎയ്യത്തിന്നു കൈകടന്ന ഒരു വിസ്തൃതി കാമവികാരം കൈവരുത്തിക്കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഈ കാമമല്ല നമ്മുടെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം. പ്രേമമാണ്. അതിനെയാണ് ആദികവി, ആദൎശഭൂതമായ സീതാരാമന്മാരെ മുൻനിറുത്തി ലോകത്തിനു കാണിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതു്. സംസ്കൃതകവികളിൽ ആദികവിയെ ക്കഴിച്ചാൽ സ്നേഹഗായകന്മാരുടെ മുന്നണിയിൽ പ്രശോഭിക്കുന്നതു ഭഗവാൻ ഭവഭൂതിയാണെന്നു പറയാം. അകൃത്രിമരമണീയങ്ങളായ ഭാവവികാസങ്ങളുടെ വിലാസരംഗമായ ഹൃദയതലത്തിൽ പ്രശാന്തമായി പ്രശോഭിക്കുന്ന അഭേദ്യമായ വിമലവികാരമാണ് പ്രേമം—അഥവാ സ്നേഹം—എന്ന് ആനുഭവികമായറിഞ്ഞ അനുഗൃഹീതപുരുഷനത്രേ ആ കവികുലവരേണ്യൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൊഴി കേൾക്കുക—

“അഹേതുഃ പക്ഷപാതോയഃ
തസ്യ നാസ്തി പ്രതിക്രിയാ
സഹിസ്നേഹാത്മകസ്തന്തു
രന്തൎമ്മൎമ്മാണി സീവ്യതി.”

അകാരണമായുദിക്കുന്ന സ്നേഹം, പ്രതിവിധിയില്ലാത്തതാണ്; സ്നേഹസ്വരൂപമായ ആ തന്തു അന്തൎമ്മൎമ്മങ്ങളെ കൂട്ടിത്തയ്ക്കുന്നു.

നകിഞ്ചിദപി കുൎവ്വാണഃ
സൌഖ്യൈൎദ്ദുഃഖാന്യപോഹതി
തത്തസ്യ കിമപി ദ്രവ്യം
യോഹിയസ്യ പ്രിയോജനഃ

ഒന്നും ചെയ്യാതെ തന്നെ സൌഖ്യംകൊണ്ടു സകല ദുഃഖങ്ങളേയും അകറ്റുന്ന ഒരു സ്നേഹിതൻ അവാച്യവും അമൂല്യവുമായ ഒരു ധനമാണ്. ഹാ! ഇതിലധികം സ്നേഹത്തിന്റെ നൈൎമ്മല്യത്തെ എങ്ങിനെയാണു പ്രതിപാദിക്കുക!

ഭാൎയ്യാഭൎത്താക്കന്മാൎക്ക് അന്യോന്യം തോന്നുന്ന പ്രണയം, അപരിണീതരായ യുവതീയുവാക്കന്മാൎക്കു പരസ്പരമുണ്ടാകുന്ന രാഗം, സ്നേഹിതന്മാൎക്കുണ്ടാകുന്ന സ്നേഹം, ദൃശ്യപ്രകൃതിയോടും ജീവലോകത്തോടും തോന്നുന്ന അനുകമ്പ, അദൃശ്യനായ ഈശ്വരനോടു തോന്നുന്ന ഭക്തി; ഇവയെല്ലാം പ്രേമത്തിന്റെ വിഭാഗങ്ങളാകുന്നു. നാം മുമ്പു കണ്ട ആ കാമം ഇതിൽനിന്നെല്ലാം വളരെ വിദൂരത്തിലാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എങ്കിലും കാമവും പ്രേമവും സ്നേഹത്തിന്റെ വിഭ

ക്താവയവങ്ങളാകയാൽ കാമകീൎത്തനപരായണന്മാരായ കവികളും സ്നേഹഗായകന്മാർതന്നെയെന്നു പറയാം. പക്ഷെ പ്രേമഗായകന്മാരുടെ കണക്കിൽ ഇക്കൂട്ടരെ പെടുത്താമോ എന്നു സംശയമാണ്.

ഈ കാമത്തിന്റെ കഥയവിടെ നില്ക്കട്ടെ. പ്രേമസന്ദൎഭത്തിൽ കാമത്തിന്നു സ്ഥാനമില്ലല്ലൊ. ഭാൎയ്യാഭൎത്താക്കന്മാൎക്ക പരസ്പരമുള്ള പ്രണയം പ്രേമത്തിന്റെ ഒരു അവാന്തരവിഭാഗമാണെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ആദ്യമായി കവികൾ ഈ വിഷയത്തെ എങ്ങിനെ നിൎവ്വചിക്കുന്നെന്നു നോക്കുക. പാശ്ചാത്യകവികളുടെയിടയിൽ മിക്കവാറും ഭാൎയ്യാഭൎത്തൃപ്രണയത്തിന്നൊരു സ്ഥായിഭാവമില്ലാതെയാണ് കാണപ്പെടുന്നതു്. ദുൎല്ലഭം ചിലരുടെ മാത്രം ഇടയിൽ ഭാൎയ്യാഭൎത്തൃപ്രണയം ഏറക്കുറെ ശാശ്വതമായെന്നു വരാം. പൌരസ്ത്യരുടെയിടയിലങ്ങിനെയല്ല; കവികളിൽ മിക്കവരും വിശിഷ്യ ഭാരതീയകവികൾ ഭാൎയ്യാഭൎത്തൃപ്രണയത്തിന്നൊരു ശാശ്വതഭാവവും സ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു സാക്ഷാൽകാരം കൂടിയുമാണ് കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ആദികവിതന്നെ ഈ വസ്തുത വെളിവാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു സീതാരാമന്മാരുടെ സ്നേഹത്തെയൊന്നു പരീക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ വെളിപ്പെടുന്നതുമാണ്. വന്ദ്യകവി ഭവഭൂതി മാത്രമാണ് ഭാൎയ്യാഭൎത്തൃപ്രണയത്തിന്റെ വസ്തുസ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളതെന്നു തോന്നിപ്പോകും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില നിൎവ്വചനങ്ങൾ കണ്ടാൽ. അത്രയും മൎമ്മസ്പൃക്കായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം ഏതു വിഷയത്തെപ്പററി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ആദികവിയാൽ പ്രസ്ഫുടീകരിക്കപ്പെട്ട സീതാരാമന്മാരുടെ പ്രണയം ഭവഭൂതിയാൽ സുന്ദരമാംവിധം പരിപുഷ്ടമാക്കപ്പെടുകയാണുണ്ടായതു്. ഭവഭൂതി പറയുകയാണ്,

“ഒന്നായും സൌഖ്യദുഃഖങ്ങളിലനുഗുണമാ-
യേതുകാലത്തുമുൾപ്പൂ-
വിന്നുള്ളാശ്വാസമായും രസമതുജരയാൽ
ഭേദിയാതുള്ളതായും
പിന്നെക്കാലേന തീൎന്നാമറവുകളൊടുവിൽ
സ്നേഹസത്തായുമെന്നും
ഭിന്നിക്കാതുള്ളപത്നീപ്രണയമധികപു-
ണ്യത്തിനാലേ ലഭിക്കൂ.”

എന്ന്. അതെ; അധികപുണ്യത്താൽ മാത്രമേ അങ്ങിനെയുള്ള പത്നീപ്രണയം ലഭിക്കയുള്ളൂ. ഭാൎയ്യാഭൎത്താക്കന്മാരുടെ മനസ്സും വാക്കും കൎമ്മവുമൊന്നായിരിക്കുക, ആഡംബരസുന്ദരമായ സഹാനുഭൂതിയിലും ദുരന്തദുരിതപൂൎണ്ണമായ കാലഘട്ടത്തെ തരണം ചെയ്യുമ്പോഴും വികാരതരളിതമാകാത്ത ഒരു ഭാൎയ്യാമനസ്സും അപ്രകാരമുള്ള ഭൎത്തൃമനസ്സും സമ്മേളിക്കുന്ന സമ്മോഹനസന്ദൎഭം ഹാ! ‘അധികപുണ്യത്തി

നാലേ ലഭിക്കൂ'. നമ്മടെ പരിസരങ്ങളിൽ–അഥവാ ലോകത്തിൽ—എങ്ങുംതന്നെയുള്ള ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരുടെ ഒരു കണക്കെടുക്കുന്നതായാൽ എത്ര ശതമാനം പേരാണ് മേൽപറഞ്ഞ വിധത്തിലുണ്ടാവുകയെന്നു വായനക്കാർ തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതാണ് നല്ലതു്. പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരാഭാസങ്ങളുടെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി ഭാരതീയരുടേയും ഇടയിൽ പ്രചരിച്ചുവരുന്ന വിവാഹമോചനം തുടങ്ങിയവയുടെ എണ്ണം ക്രമത്തിൽ വർദ്ധിച്ചുവരികയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഭാര്യമാരെ നിഗ്രഹിക്കന്ന ഭർത്താക്കന്മാരും ഭർത്താക്കന്മാരെ ബഹിഷ്കരിക്കന്ന ഭാര്യമാരും എവിടെ നോക്കിയാലും കാണപ്പെടുന്നു. "ഏതുകാലത്തു മുരംപ്പൂവിന്നുള്ളാശപാസ"മാകേണ്ടുന്ന പ്രണയം പരിണാമദശയിൽ ഏതു കാലത്തുമുള്ള ദുരിതത്തിന്നു കാരണമായിത്തീരുകയാണ്. ഹാ! മഹാകവേ! അങ്ങയുടെ നിരീക്ഷണപാടവത്തേയും അതിശയിച്ച ലോകം! ഭൌതികസുഖാസക്തന്മാരായ മനുഷ്യർ തങ്ങളുടെ വികാരനിവാരകങ്ങളായ സുഖോപകരണങ്ങളിൽ ഒന്നു മാത്രമായാണ് ഒരു ഭാര്യയെക്കരുതിവരുന്നതു്. ചില ഭാര്യമാർ തങ്ങളുടെ സന്തൃപ്തിക്കൊത്തവിധം തുള്ളുന്നവരാണ് ഭർത്താക്കന്മാരെന്നും കരുതുന്നു. ആദർശഭൂതരായ സീതാരാമന്മാരെവിടെ! അനുസാരികളായ ആധുനികന്മാരെവിടെ!—കവികുലഗുരുവായ മഹാകവി കാളിദാസൻ തന്റെ കാവ്യതല്ലജങ്ങളിൽ പലവിധ ഭർതൃബന്ധത്തെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും രഘുവംശത്തിലെ സുദക്ഷിണാദിലീപന്മാരെക്കഴിച്ചാൽ മററുള്ളവരൊക്കെ ഭൌതികചിന്താഗോചരന്മാരാണെന്നു വേണം പറയുവാൻ. ദിലീപന്നു സുദക്ഷിണ 'അധികപുണ്യത്തിനാൽ' ലഭിച്ച സഹധർമ്മിണിയാണ്. "പത്നീസുദക്ഷിണേത്യാസീ ദദ്ധ്വരസ്യേവ ദക്ഷിണാ" എന്ന വാക്യംകൊണ്ടു കവിസമ്മതം അതാണെന്നു വ്യഞ്ജിക്കുന്നുണ്ടു്. ദുഷ്യന്തന്നു ശകുന്തളയിലുള്ളതുപോലെയോ അജന്ന് ഇന്ദുമതിയിലുള്ളതുപോലെയോ അല്ല ദിലീപന്നു സുദക്ഷിണയിലുള്ള പ്രണയം. അതു ഭോഗതൃഷ്ണാജന്യമായ കാമത്തിൽനിന്നുളവാകുന്ന പ്രണയഭേദമല്ല, നിഷ്കല്മഷവും നിരുപമവുമായ സ്നേഹത്തിൽനിന്നുളവാകുന്ന പ്രണയമാണ്. ആ പ്രണയത്തിന്നൊരു ധാർമ്മികതയുണ്ടു്. ധർമ്മരതിയായുള്ള ദിലീപന്നു അനുരൂപയായ സുദക്ഷിണയും ധർമ്മരതിയായിരിക്കുമല്ലൊ. രഘുവംശരാജാക്കന്മാരാകവെ 'പ്രജായൈഗൃഹമേധി'കളാണെങ്കിലും അതിനെ അധികമായനുസരിച്ചതു് ദിലീപനാണെന്നു വേണം പറയുവാൻ. അദ്ദേഹത്തിന്നു അർത്ഥകാമങ്ങളും ധർമ്മം തന്നെയായിത്തീർന്നുവെന്നു കവി പറഞ്ഞതു് സൂക്ഷിക്കുക! ദിലീപൻ സുദക്ഷിണയെ ഒരു ശൃംഗാരദേവതയാക്കിക്കല്പിച്ചു് അവളുടെ താളത്തിന്നൊത്തു തുള്ളുന്നവനല്ലായിരുന്നു. ധർമ്മലോപഭയം നിമിത്തം ഋതുസ്നാതയായ അവളെ അന്നൊരിക്കൽ അദ്ദേഹം അധികമായി നിനച്ചുപോയി. അങ്ങിനെയുള്ള അവസരം അതിന്നു മുമ്പും പിമ്പും അദ്ദേഹത്തി

131471
MUL

നുണ്ടായിരു... തിൽവെച്ചു ധാർമ്മികരായ ആ ദമ്പതികൾ ധർമ്മാനുഷ്ഠാനം ... .

“പുരസ്കൃതാവർത്മനി പാർത്ഥിവേന
പ്രത്യുദ്ഗതാ പാർത്ഥിവധർമ്മപത്ന്യാ”

തന്റെ ഭർത്താവു ലോകക്ഷേമകരമായ ഒരു കർമ്മമനുഷ്ഠിക്കുമ്പോൾ അതിൽ തനിക്കുള്ള പങ്ക് ആ ധർമ്മപത്നി നിർവ്വഹിക്കുന്നു.

“താമന്തികന്യസ്തബലിപ്രദീപാ-
മന്വാസ്യഗോപ്താ ഗൃഹിണീസഹായഃ”

ഇതാണു യഥാർത്ഥമായ ഭാര്യാഭർത്തൃപ്രണയത്തിന്റെ പരിണതഫലം. കവിവാക്യം പലതുമെടുത്തുദ്ധരിക്കുന്നതു് ലേഖനദൈർഘ്യത്തിന്നു കാരണമാകും. എന്തായാലും കാളിദാസമഹാകവിയുടെ ഭാര്യാഭർത്തൃനിരൂപണത്തിൽ സുദക്ഷിണാദിലീപന്മാരാണ് പ്രഥമസ്ഥാനമർഹിക്കുന്നതെന്നു പറയുന്നതു് അസ്ഥാനത്തിലാവാൻ അവകാശമില്ല. ഇതു സംബന്ധിച്ചു ഇനിയും ചിലതു പറയാനുള്ളതു മറ്റൊരു സന്ദർഭത്തിൽ ചെയ്തുകൊള്ളാം.

അവിവാഹിതരായ യുവതീയുവാക്കന്മാർക്കു പരസ്പരമുണ്ടാകുന്ന രാഗമാണ് പ്രേമത്തിന്റെ മറ്റൊരു വിഭാഗമെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. മാലതീമാധവത്തിൽ ഇതിനെ തന്മയത്വത്തോടെ ഭവഭൂതി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

“ഈടാർന്നുവാർച്ചു മനുരാഗനദിക്കുവിഘ്നം
കൂടാതൊഴുക്കനുവദിക്കുകയില്ലദൈവം”

എന്നു് പൌരസ്ത്യപാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരുടെ ഐകകണ്ഠ്യേനയുള്ള അഭിപ്രായത്തെ അനുസരിച്ചു വിചാരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ശ്രീഹർഷനാണ് ഇതിനെ ഒന്നുകൂടി സമഞ്ജസമായി സമാഹരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നുവേണം പറയുവാൻ. “ചിന്താമണിമന്ത്രചിന്തനഫല”മായ ഒരു മനോഹരമഹാകാവ്യം ഈ അനുരാഗകഥാപ്രസ്താവത്തിനത്രെ അദ്ദേഹം രചിച്ചുവിട്ടതു്. ദമയന്തീനളന്മാരുടെ ആ അനുരാഗകഥ അത്രയും നീണ്ടുനിന്നിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അവർ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്നത്രതന്നെ മാറ്റ കൂടുമായിരുന്നില്ല.

കെ. ബാലകൃഷ്ണപണിക്കർ,
സീനിയർ ഇന്റർമീഡിയററ്.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ഭാവി.

ഇന്ത്യയിലെ ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം ദോഷസംപൂൎണ്ണമാണെന്നു ദേശാഭിമാനികളായ ചിന്തകന്മാർ വാദിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു കാലം കുറെയായി. പക്ഷെ, ഒരു വിദേശശക്തി ഇന്ത്യയെ ഭരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം ഇതേ സമ്പ്രദായം തന്നെ തുടൎന്നുപോകുകയേയുള്ളു. ഭാരതത്തിൻെറ സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കുശേഷം ഏതുതരം വിദ്യാഭ്യാസമാണ് ഇവിടെ നടപ്പാക്കേണ്ടതു് എന്നതു് പലരേയും വിഷമിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പ്രശ്നമാണ്. ഭരണഭാരം അഭ്യസ്തവിദ്യരായ ഭാരതീയരുടെ ഹസ്തങ്ങളിൽ തന്നെ അൎപ്പിതമാകുകയും, ക്ലാൎക്കുമാരുടേയും, സ്കൂൾമാസ്റ്റർമാരുടേയും പദവിയിലേക്കു കുറെ ആളുകളെ സംഭരിക്കുക മാത്രമല്ല, വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ യഥാൎത്ഥമായ ഉദ്ദേശ്യമെന്നു തെളിയുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, ഭാരതത്തിലെ ഇപ്പോഴത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം അൎത്ഥഹീനവും, അനാവശ്യവുമായിത്തീരുമെന്നതു സുവിദിതമാണല്ലോ.

ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസമെന്നു പറയുന്നതുതന്നെ അബദ്ധമാണ്. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ഒരു അനുകരണം തന്നെയാണ് ഇന്ത്യയിലേയും വിദ്യാഭ്യാസമെങ്കിലും അവിടങ്ങളിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നുള്ള ആന്തരമാഹാത്മ്യമോ പ്രായോഗികതയോ നമ്മുടെ നാട്ടിലില്ല. സിലബസ്സ് പ്രകാരമുള്ള പാഠങ്ങളെല്ലാം കുറെ അദ്ധ്യാപകന്മാർ കൂടി എടുത്തു തീൎക്കും;—ചിലർ നല്ലവണ്ണം പാഠമെടുത്തു കുട്ടികൾക്കു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കും;—മററുള്ളവർ 'നമുക്കു ശമ്പളമാണ് കാൎയ്യം' എന്നു കരുതി എങ്ങിനെയെങ്കിലും ഒരു കൊല്ലം അവസാനിപ്പിക്കും!!—എന്തായാലും പരീക്ഷയാകുമ്പോഴേയ്ക്കും പുസ്തകങ്ങളും, നോട്ടും, എക്സാമിനരും എല്ലാംകൂടി 'കരണ്ടി' ചിലർ പാസ്സാകും;—മററു ചിലർ തോൽക്കും!! ഇതാണ് ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം!........

ഇങ്ങിനെ പരീക്ഷയും കടന്നു പുറത്തു വരുന്ന വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു അവർ പഠിച്ചതെല്ലാം പല വിധത്തിലും ഉപയോഗപ്പെടുന്നുണ്ടോ? ഇക്കാൎയ്യത്തിലാണ് പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസവും നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. ദിവസം മുഴുവനും 'കരണ്ടു'വാൻ ചെലവഴിക്കുന്ന ഏൎപ്പാടു അവിടങ്ങളിലില്ല; ദിവസത്തിൽ ചുരുങ്ങിയ ഒരു സമയം മാത്രമാണ് പഠിക്കുവാനും പഠിപ്പിക്കുവാനും കൂടി ചെലവഴിക്കുന്നത്. പരീക്ഷയാകുമ്പോഴേയ്ക്കും ഉറക്കമൊഴിച്ചിരുന്നു വായിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും അവിടങ്ങളിലില്ല. എന്നാലും വിദ്യാൎത്ഥികൾ അധികവും പാസ്സാവുന്നു; അവരെല്ലാം ജീവിതത്തിൽ നല്ലൊരു സ്ഥാനത്തെത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. കാരണം, വേണ്ടതും വേണ്ടാത്തതുമെല്ലാം പഠിപ്പിച്ചു കുട്ടികളെ വിഷമിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായമല്ല അവിടെ. അവിടെ പഠിപ്പിക്കുന്നതെല്ലാം വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു ഭാവി ജീവിതത്തിൽ ഉപ

കാരപ്രദമായിത്തീരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ത്യയിലോ?? ഇവിടെ പഠിപ്പിച്ചു വിടുന്ന മഹാഭാരതങ്ങളെല്ലാം എങ്ങിനെയാണ് തങ്ങൾക്കു ഉപയുക്തമാക്കിത്തീർക്കേണ്ടതെന്നു ഒരൊററ വിദ്യാൎത്ഥിക്കും അറിവില്ല. [ഇതെഴുതുന്ന എനിക്കും അറിവില്ല] അതിനാലാണ് ഭാരതത്തിൽ തൊഴിലില്ലായ്മ ഇത്ര വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നതും നമ്മുടെ രാജ്യം വ്യവസായപരമായി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടാത്തതും.

സ്വതന്ത്രഭാരതം ഒരിക്കലും കാൎഷികരാജ്യമായിത്തന്നെ കഴിയുകയില്ല. സ്വരാജ്യസ്നേഹംകൊണ്ടു വല്ലവരും അങ്ങിനെ കരുതുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു ശുദ്ധ വിഡ്ഢിത്തമാണ്. മിക്കവാറും സ്വയംസംപൂൎണ്ണമായ ഒരു രാജ്യമാണ് നമ്മുടേതു്; അവസരം ലഭിക്കയാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ അപാരമായ ഉൽപന്നങ്ങളെ വേണ്ടവിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുവാനും നമുക്കാവശ്യമുള്ള വ്യാവസായികോല്പന്നങ്ങളെ ഇവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടാക്കുവാനും വേണ്ട പ്രാപ്തിയും ബുദ്ധിശക്തിയുമുള്ള ജനങ്ങളാണ് നമ്മുടെ നാട്ടുകാർ. പ്രാചീനകാലം മുതൽക്കേ മററു രാജ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു ഭാരതം വ്യാവസായികമായി എത്രയോ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചിരുന്നു. ഇന്നും ലോകത്തിലെ എട്ടാമത്തെ വ്യാവസായികരാജ്യമാണ് ഭാരതം.

ഈ യുദ്ധം തുടങ്ങിയതോടുകൂടി നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വ്യവസായം വളരെ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. യുദ്ധസാമഗ്രികളെല്ലാം ഇന്ത്യയിൽതന്നെ ധാരാളമായി ഉണ്ടാക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യക്കു മാത്രമല്ല, മററു സഖ്യശക്തികൾക്കും ഇന്ത്യൻസാമഗ്രികൾ വളരെ ഉപയോഗപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇവയുടെയെല്ലാം നിൎമ്മാണത്തിൽ വ്യാപൃതരായിരിക്കുന്നത് അധികവും വിദഗ്ദ്ധരായ ഇന്ത്യക്കാർതന്നെയാണ്. പരിശീലനം ലഭിക്കുന്നപക്ഷം ഇന്ത്യക്കാൎക്കും വ്യാവസായികമായി എത്രയെങ്കിലും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടാമെന്നല്ലേ ഇതു കാണിക്കുന്നത്? ഇന്ത്യക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുന്ന പക്ഷം നാം ഒരിക്കലും യന്ത്രികോല്പന്നങ്ങൾക്കു അന്യരാജ്യങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു കഴിയുകയില്ല. അപ്പോൾ അഭ്യസ്തവിദ്യരായ ജനങ്ങൾ വ്യാവസായികവൃത്തികളിൽ ധാരാളമായി ഏൎപ്പെടാൻ തുടങ്ങുന്നതാണ്. അതിന്നനുകൂലമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസമായിരിക്കും ഭാരതത്തിലെ ഭാവി വിദ്യാഭ്യാസം. അത്തരം വിദ്യാഭ്യാസം നടപ്പിൽവരുമ്പോൾ മാത്രമേ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ തൊഴിലില്ലായ്മ പരിഹരിക്കപ്പെടുകയുള്ളു.

നവീനമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസരീതി നടപ്പിൽ വരുന്നതോടുകൂടി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ബാഹ്യരൂപങ്ങളിലും പറയത്തക്ക വ്യത്യാസങ്ങൾ വരുത്തേണ്ടതാണ്. ഇന്നു ഭൂരിപക്ഷം വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കും പഠിക്കുവാൻ മോഹമില്ല. ഉള്ളവരിൽതന്നെ മിക്കവൎക്കും ഇന്നത്തെ ബോറുപിടിച്ച സമ്പ്രദായത്തിൽ പഠിച്ചാൽ മനസ്സിലാകുകയുമില്ല. അതിനാലാണ് ഇമ്പൊസിഷൻ, ബെഞ്ചിന്മേൽ കയററിനിൎത്തൽ തുടങ്ങിയ അനാശാസ്യങ്ങളായ സമ്പ്രദായങ്ങൾ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ധാരാളമായി നടപ്പിൽ വരുവാൻ ഇടയായത്. ഭാവിയിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പഠനവിഷയങ്ങൾ രസശൂന്യ

ങ്ങളായിരിക്കാൻ ഒരിക്കലും ഇടവരുത്തരുത്. വിദ്യാർത്ഥികൾ ഭിന്നരുചിക്കാരായിരിക്കും. ഓരോരുത്തരുടേയും രുചിക്കൊത്തവണ്ണം വെവ്വേറെ സംഗതികൾ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പഠിക്കാൻ അവസരം നൽകണം. പഠനകാലത്തിൽതന്നെ ലോകകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു കുറെയൊക്കെ അറിവു വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു നൽകേണ്ടതാണ്.

സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസവും ധാരാളമായി പ്രചരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. സ്ത്രീകൾക്കു വെവ്വേറെ വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കേണമോ, അതോ സഹവിദ്യാഭ്യാസം നടപ്പിൽവരുത്തണമോ എന്നതു് ഇന്നും വിവാദവിഷയമാണ്. ഏതായാലും പുരുഷന്മാരെപ്പോലെതന്നെ ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യാനും ജീവിതരംഗത്തിൽ ഇറങ്ങാനും ഉള്ള അവസരം അവക്കും നൽകണം. എന്നാൽ സ്ത്രീകളെ, അവക്കുപയുക്തമായ വിധത്തിലുള്ള പ്രത്യേകവിഷയങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കും കൂടുതൽ ഉചിതം.

എ. ജീ. വാസവൻ,
[സീനിയർ ഇൻടർമീഡിയററ്.]

മനഃപ്രപഞ്ചം.

—— :o: ——

(അന്നനട)

ഇടയ്ക്കുമച്ചിത്തം കഠിന ചിന്തതൻ
കടുംവെയിലേററു തളൎന്നു വാടിടാം.
ഇടയ്ക്കുത്തുനവം പ്രകാശം തൂകിടും
പ്രഭാതാക്കകരപ്രശോഭിതമാകാം.

ഇടയ്ക്കുഴലിൻെറ മരുമണലിലെ
കൊടുംചുഴലിക്കാററടി സഹിച്ചിടാം.
ചിലപ്പോൾ നിമ്മലപ്രണയ ചന്ദ്രൻെറ
നിലാവെളിച്ചത്തിൽ പ്രഹഷമാൎന്നിടാം.

ചിലപ്പോൾ ദുഷ്കരനിരാശാമേഘത്തിൻ
മലിനച്ഛായയാലിരുണ്ടുപോയിടാം
ഇതൊന്നുമല്ലായ്കിൽ കനത്തസംശയ-
കലുഷമഞ്ഞിനാൽ ജഡീഭവിച്ചിടാം.

പലേകാലങ്ങളിൽ പലേ വിധമാണീ-
യുലകുപോലെയെൻ മനഃപ്രപഞ്ചവും.

കെ. പി. അച്യുതമേനോൻ,
സീനിയർ ഇൻറർമീഡിയററ്.

നിരാശയിൽ.

ഭാവന:—

ഞാനല്ലേ, പ്രപഞ്ചത്തിൻ പ്രൌഢമാം പ്രാണാധാരം
ഞാനല്ലേ, പ്രപഞ്ചത്തിലെങ്ങുമേ സമാരാദ്ധ്യ.
ഞാനല്ലോതപിച്ചീടും ഏത്തിനു ഹിമവർഷം
ഞാനല്ലോസുഖികളിലാശയെ വളർത്തുന്നോറം.
ഘോരമായിരമ്പീടും ജീവിതരണഭൂവിൽ
പാരമായ് മുറിഞ്ഞതാം മാറൊട്ടും കിടക്കുന്നോർ
നീണ്ടതാംനിശീഥത്തിൽ കണ്ണുനീർ വാർത്തു,നീല–
നീരദമാർഗ്ഗംനോക്കിക്കേഴവേ നിരാലംബർ,
ചാരവേവിഹായസ്സിൽ വന്നുഞാൻ സുധാംശുവായ്
വീരരെയുണർത്തീടും, വെണ്മയാൽ വഴികാട്ടും.

വൈരിതൻവാളിങ്കലും, വാഗ്മിതൻ വാക്കിങ്കലും,
വൈശിഷ്ട്യംവഴിഞ്ഞീടും വാമതൻരാഗത്തിലും,
കാവ്യത്തിൻകരുത്തേറും കാതലാം രസത്തിലും,
വേദത്തിൽവിളങ്ങീടും പ്രൌഢമാം തത്വത്തിലും,
ഒന്നുപോൽനിറഞ്ഞങ്ങും സുന്ദരപ്രഭചിന്നു–
മുന്നതപ്രഭാവഞാൻ, സന്ദേഹം ലവമെന്യേ.

നിർദ്ധനനായീടട്ടെ, നിർഗ്ഗതിയാനോനാട്ടെ,
ദുർബ്ബലനാട്ടെ, വെറുംവീഥിയിൽ കിടക്കട്ടെ,
എന്നെയാരേകാഗ്രമാ മുൾത്താരോടാരാധിപ്പൂ
ധന്യനാമവനെന്നാലെന്നുമേ സമാലോക്യൻ.
മൽപ്രിയൻതന്നെഞാനെൻ മോഹനസാമ്രാജ്യത്തിൽ
കെൽപെഴുംപ്രതാപനാം ചക്രവർത്തിയായ് മാറും.
പാടലദ്യുതിചിന്നിശ്ശോഭിക്കും പ്രഭാതത്തിൽ
പ്രൌഢിയേറിടുന്നതാം രാജവീഥിയിൽക്കൂടെ,
സ്യന്ദനാരൂഢനായും, സൈനികർ ചൂഴ്ന്നും, ഭക്ത്യാ
വന്ദിച്ചുനമിച്ചീടും പൌരവൃന്ദത്തെപ്പാർത്തും,
അംബരംഭേദിച്ചീടും ഭേരിതൻ നാദംകേട്ടും,
അംബുദാഭയെത്തേടും യൂഥനാഥരെക്കണ്ടും,
കല്പിപ്പാൻസമർത്ഥനായ്, തൽപ്രിയാ സമേതനായ്,
അപ്പുമാനെഴുന്നള്ളുമഞ്ചാറു നിമേഷത്തിൽ......

വാസ്തവികത:—

ഭാവനേ,പോരുംപോരും, ഭോഷനീ,യഹംഭാവ–
ഭാഷണംമതിയാക്കൂ, വീക്കേണ്ടഞാൻ ഞാനെന്നായ്.

എന്തുനീചെയ്വാൻ ശക്തമാനുഷക്കില്ലംനേരം
ചിന്തിച്ചുനോക്കുകൃത്യം താവകം നിന്ദ്യംപരം.
താപത്താൽതപിച്ചേറെത്താന്തമാം സ്വാന്തംനിന്റെ
താകരഭവത്തിങ്കൽ വാഴ്ത്തിനീതണുപ്പിക്കെ,
പെട്ടെന്നെൻതീവ്രാഭമാം നോട്ടമേല്ക്കവെ,കരി
ഞ്ഞൊട്ടിടയ്ക്കുള്ളിൽ വെന്തുവെണ്ണീറായടിയുന്നു.

ശ്യാമളാംബരത്തിൽനീ ശോകമാളുവോന്നായി
ക്കോമളാകാരംതേടും താരകാരത്നമായാൽ
എങ്ങനീനയിക്കുമസ്സാധുവെ? അവനെന്നെ
പ്പിന്നിലായ് കണ്ടീടവേ മാറുന്നു കഥയെല്ലാം.
മിന്നൽപോൽമറയുംനീയേകിടും മിത്ഥ്യാസുഖം
മുന്നെക്കാൾമുഴുത്തിടും ദുഃഖത്താലവൻമാഴ്കും.

ഗർവ്വിഷ്ഠേ,നിൻ സാമ്രാജ്യമെൻ മുന്നിൽതൃണോപമം
ദുർമ്മദേ,നിൻമന്നനെൻ നീചയാചകനത്രേ!.....

കവി:—

നിത്തുവിൻസഖിമാരേ, സർവ്വശക്തകൾനിങ്ങൾ
ദത്തെടുത്തതാം പ്രിയപുത്രിയുണ്ടണയുന്നു!

സ്വാഗതംനൈരാശ്യമേ, ഓമനക്കുഞ്ഞേ, നീയു–
മാഗമിപ്പതുമെത്ര കാത്തുഞാനിരുന്നീലാ!
എൻചെററപ്പുരയിതാ, കടക്കാ, മിരുന്നീടാം,
നിൻമുഖംമുകരാവൂ, നിർമ്മലേ, ഞാനെൻകണ്ണാൽ.
എത്രയോകുറിമുമ്പും പാഴ്കുടിലിതിലേറി
യാത്തസമ്മോദംനീയെന്നാതിഥ്യം കൈക്കൊൾകയാൽ
നിൻമുഖം, ഭവ്യം,ശാന്തം, നിർവ്യാജം, തേജോമയം.
എന്മനഃനാമുകുരത്തിൽ കാൺമുഞാനെല്ലായ്പ്പോഴും.

അന്നുനീനീക്കിവിട്ട പാഴ്പടുന്തുണിത്തിര
യിന്നഹോകത്തുന്നീലേ മിന്നിടുംപ്രഭചിന്നി!
അന്നുനീയുത്പ്പിടിപ്പിച്ചതാം കനൽക്കട്ട
യിന്നെരിഞ്ഞീടുന്നീലേ യുന്നതജ്യോതിസ്സായി!

മേദിനിയിങ്കൽവാഴ്കും ദുർമ്മേദസ്സകററാനും,
മാനുഷന്മാരിൽപൊങ്ങും ദുർമ്മദമടക്കാനും,
പാവനപ്രഭതേടും വിജ്ഞാനമേകീടാനും,
ശോഭനേ, നിന്നെപ്പോലെ ശക്തനാരുള്ളുപാർത്താൽ!

വൈരുദ്ധ്യവികീർണ്ണമാം വിശ്വത്തെത്തുക്കിനോക്കും
വിദ്ധ്വവാരിധേ,വാഴ്ക നീണാൾനീ സംപൂജ്യയായ്!

എ. പി. എ. നാരായണൻ, പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി.

മൌലാനാ മുഹമ്മദലി.

ഭാരതം വീരജനനിയാണ്. പാശ്ചാത്യരുടെ അടിമത്തശൃംഖലയിൽ പെട്ടു നരകിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഭാരതീയരുടെ ദീനരോദനം കേട്ട് രക്താശ്രുക്കൾ പൊഴിച്ച്, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു വേണ്ടിയുള്ള ധമ്മസമരത്തിൽ വീരമരണമടഞ്ഞ മൌലാനാ മുഹമ്മദലി, ഗോഖലെ, ലോകമാന്യതിലകൻ മുതലായവർ അവളുടെ സന്തതികളത്രെ. അവരെ ഓത്തു ഭാരതലക്ഷ്മി പുളകം കൊള്ളട്ടെ.

"നെപ്പോളിയൻെറ ഹൃദയവും ബർക്കിൻെറ നാവും മെക്കോളയുടെ പേനയും മുഹമ്മദലിയിൽ സമ്മേളിച്ചിരുന്നു" എന്നാണ് സുപ്രസിദ്ധപാശ്ചാത്യചിന്തകനായ എച്ച്. ജി. വെത്സിൻെറ അഭിപ്രായം. രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ഗാന്ധിയുടെ വലംകയ്യും മി. നെഹ്റുവിൻെറ ഗുരുനാഥനുമായിരുന്നു. ഇത്രമാത്രം പ്രാധാന്യമുള്ള ആ വന്ദ്യനേതാവിൻെറ ജീവചരിത്രം ഓരോ ദേശാഭിമാനിയും പഠിച്ചറിയേണ്ടതാണ്.

1878_ൽ റാംപൂർ നാട്ടുരാജ്യത്തിലാണ് അദ്ദേഹം ജാതനായത്. മുഹമ്മദലി കേവലം ഒരു ശിശുവായിരുന്നപ്പോൾതന്നെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ പിതാവ് നിര്യാതനായതിനാൽ കുട്ടിയെ സംരക്ഷിക്കേണ്ട ഭാരം മുഴുവനും മാതാവായ ബിഅമ്മനിലാണ് പതിച്ചത്. മുഹമ്മദലിയിൽ പ്രശോഭിച്ചിരുന്ന അപാരമായ മതഭക്തിക്കും നിഷ്കളങ്കമായ ദേശാഭിമാനത്തിന്നും മിക്കവാറും ഉത്തരവാദി ആ മഹതി തന്നെയായിരുന്നു. ഭാരതീയ മുസ്ലിം സംസ്കാരത്തിൻെറയും പരിഷ്കാരത്തിൻേറയും കേന്ദ്രമായ 'അലീഗർ' സവ്വകലാശാലയിലാണ് മുഹമ്മദലി വിദ്യ അഭ്യസിച്ചത്. അവിടെനിന്നും ബി. എ. പരീക്ഷ പാസ്സായശേഷം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പോയി 'ഓക്സ് ഫോർഡ്' സവ്വകലാശാലയിൽ ചേന്നു. മുഹമ്മദലിക്കു ഇംഗ്ലീഷുഭാഷാ സാഹിത്യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രത്യേക സാമത്ഥ്യത്തെ ഓക്സ്ഫോർഡിലെ പ്രഫസർമാർ പലപ്പോഴും പുകഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞിരുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലായിരുന്നപ്പോൾ അവിടത്തെ പല പ്രധാനപത്രങ്ങളിലും അദ്ദേഹം എഴുതിയിരുന്ന വിജ്ഞാനപ്രദങ്ങളായ ലേഖനങ്ങൾ പല ആംഗലേയചിന്തകന്മാരുടേയും പ്രത്യേകപ്രശംസക്കു പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഐ. സി. എസ്. പരീക്ഷയ്ക്കു ചേന്നുവെങ്കിലും നമ്മുടെ ഭാഗ്യാതിരേകമെന്നേ പറയേണ്ടു. പ്രസ്തുത പരീക്ഷയിൽ അദ്ദേഹം വിജയിയാവുകയുണ്ടായില്ല.

ബിലാത്തിയിൽനിന്നു മടങ്ങിയെത്തിയതിന്നുശേഷം അദ്ദേഹം ഔദ്യോഗികജീവിതത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. റാംപൂർ നാട്ടുരാജ്യത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസമേലദ്ധ്യക്ഷനായും ബറോഡയിലെ അവീൻ ആഫീസറായും അദ്ദേഹം ജോലി നോക്കീട്ടുണ്ട്. ഔദ്യോഗികജീവിതത്തിൻെറ ഇടുങ്ങിയ പരിധിയിലിരുന്നുകൊണ്ടു രാജ്യസേവനം ചെയ്യുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു മനസ്സാക്കിയ ആ കമ്മധീരൻ അവസാനം ഉദ്യോഗം രാജികൊടുത്തു പൊതുസേവനത്തിന്നു സന്നദ്ധനായി.

1910-ൽ കൽക്കത്തയിൽനിന്ന പുറപ്പെട്ട 'കോംറേഡ്' എന്ന ഇംഗ്ലീഷു വാരികയുടെ അധിപരായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം പൊതുജീവിതത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത്, മർദ്ദിതജനസഞ്ചയത്തിൻെറ ആപ്തമിത്രമായിരുന്ന 'കോംറേഡ്' മുഹമ്മദലിയുടെ ശക്തിയേറിയ തൂലികയിൽനിന്ന പ്രവഹിച്ചിരുന്ന ലേഖനങ്ങളുടെ ഒരു സമാഹാരമായിരുന്നു. സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ രാഷ്ട്രീയബോധം ഉളവാക്കുവാൻവേണ്ടി ഹംദർദ്' എന്ന ഒരു ഉറദു ദിനപത്രവും അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ചു. ഏറെക്കാലം കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പുതന്നെ 'ഹംദർദ്' ഇന്ത്യയിലെ ഒരു പ്രധാധ പത്രമായിത്തീൎന്നു.

ലോകമഹായുദ്ധമെന്ന പേരിൽ യൂറോപ്പിൽ നടന്ന നരവേട്ടയിൽ സകല യൂറോപ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങളും പങ്കെടുത്തിരുന്നു. തുൎക്കിജനത ഏതു ഭാഗത്താണ് ചേരേണ്ടതെന്ന് ഉൽബോധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു 'ലണ്ടൻ ടൈംസ്' എഴുതിയ ലേഖനത്തെ കഠിനമായി വിമൎശിച്ചുകൊണ്ടും ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ 'ഭിന്നിപ്പിച്ചു ഭരിക്കുക' എന്ന നയത്തിൻെറ മറെറാരു രൂപമാണ് പ്രസ്തുത ലേഖനമെന്നു സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടും മുഹമ്മദലി 'ഹംദർദി'ലെഴുതിയ ഖണ്ഡനം അധികാരിവർഗ്ഗത്തെ ക്ഷുഭിതരാക്കി. ഇന്ത്യാ ആക്രമണത്തിന്നു അഫ്ഘാൻകാരെ പ്രേരിപ്പിച്ചേക്കുമോ എന്ന ഭയന്നിട്ടായിരിക്കണം, പ്രസ്തുത ലേഖനത്തിൻെറ പേരും പറഞ്ഞു ഗവൎമ്മൻറ "ഹംദർദി"ൻെറ ജാമ്യസംഖ്യ പിടിച്ചടക്കുകയും മുഹമ്മദലിയുടെപേരിൽ ഒരു നിരോധനാജ്ഞ പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇക്കാലത്താണ് 'റൌലററ് ആക്ടിന്നു' എതിരായി ഗാന്ധിജി സത്യഗ്രഹം ആരംഭിച്ചത്. പഞ്ചാബിലെ പട്ടാളനിയമത്തിൻെറ പ്രവൎത്തനവും 'ജാലിയൻ വാലാബാഗി'ലെ മൃഗീയമായ കൂട്ടക്കൊലയും ഭാരതത്തിൽ ഒരു കോളിളക്കംതന്നെ ഉണ്ടാക്കിത്തീൎത്തു. 1920-ൽ മുഹമ്മദലിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു ഖിലാഫത്ത് നിവേദനസംഘം' സഖ്യശക്തികൾ തുൎക്കിയോടു കാണിച്ച അനഭാവശൂന്യമായ നയത്തിന്നു പരിഹാരം നേടുവാൻ വേണ്ടി യൂറോപ്പു സന്ദൎശിക്കയുണ്ടായി. ലണ്ടനിലും ഗ്ലാസ്ഗോവിലും പാരീസിലെ പ്രസിദ്ധമായ 'സാലിവ്യാഗരം' ഹാളിലും വെച്ചു അദ്ദേഹം ചെയ്ത പ്രസംഗങ്ങൾ ബ്രിട്ടീഷു ഫ്രഞ്ച് പൊതുജനങ്ങളെ കൎത്തവ്യബോധമുള്ളവരാക്കിത്തീൎക്കുവാൻ പൎയ്യാപ്തമായിരുന്നു. എന്നാൽ ബ്രിട്ടീഷു പ്രധാനമന്ത്രിയിൽനിന്നു പറയത്തക്ക ആനുകൂല്യമൊന്നും ലഭിക്കാത്തതുകൊണ്ടു നിരാശനായ മൌലാനാ ഇന്ത്യയിലേക്കു മടങ്ങി.

പ്രക്ഷുബ്ധമായ ഒരന്തരീക്ഷത്തിലാണ് മുഹമ്മദലി ഇന്ത്യയിലെത്തിയത്. കഥാപുരുഷനും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരൻ 'ഷൌക്കത്തലിയും' ഗാന്ധിജിയുടെ സഹപ്രവൎത്തകന്മാരെന്ന നിലയിൽ നിസ്സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്നു പൊതുജനാനുകൂല്യമുണ്ടാക്കാൻ സജീവമായ ശ്രമം ആരംഭിച്ചു. വിദേശസാമാനബഹിഷ്കരണവും പിക്കററിങ്ങും ഊൎജ്ജസ്വലമായി. വിദ്യാൎത്ഥികൾ കോളേജുകളും സ്കൂളുകളും ബഹിഷ്കരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. മുഹമ്മദലിയുടെ ഉപദേശമനുസരിച്ചു അലീഗർ സ

വ്വകലാശാല ബഹിഷ്കരിച്ച വിദ്യാത്ഥികളുടെ ആവശ്യാത്ഥം അദ്ദേഹം അലീഗ റിൽ ഒരു ദേശീയ സവ്വകലാശാല ആരംഭിക്കുകയും അതിൻെറ പ്രധാനാദ്ധ്യാപക ജോലി സ്വയം എറെറടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഗാന്ധിജിയൊന്നിച്ച് ദക്ഷിണേന്ത്യാ പ ര്യടനം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന മുഹമ്മദലിയെ തടങ്ങലിലാക്കുവാൻ തന്നെ അധികാ രസ്ഥന്മാർ തീരുമാനിച്ചു. 1921_ൽ മദ്രാസിന്നടുത്തു വാംടയർ റെയിൽവെ സ്റ്റേ ഷനിൽ വെച്ചു അദ്ദേഹത്തെ അറസ്റ്റ് ചെയ്യുകയും കറാച്ചി സിററി മജിസ്ട്രേട്ട് മു മ്പാകെ വിചാരണ നടത്തുകയും ചെയ്തു. സുപ്രസിദ്ധമായ 'കറാച്ചി വിസ്താരാ'വസ രത്തിൽ കഥാപുരുഷൻ ചെയ്തതും എട്ടു മണിക്കൂർ നീണ്ടുനിന്നതുമായ പ്രസംഗം ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യചരിത്രത്തിലെ ഒരമൂല്യരേഖ തന്നെയാണ്. കോടതി അദ്ദേഹ ത്തെ രണ്ടു കൊല്ലത്തെ കഠിനതടവിന്നു ശിക്ഷിച്ചു. 1923_ൽ ശിക്ഷാവധി കഴി ഞ്ഞു പുറത്തു വന്നപ്പോൾ മൌലാനാ നന്നെ ക്ഷീണിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും അപ്പോ ഴേക്കു മന്ദീഭവിച്ചു പോയിരുന്ന കോൺഗ്രസ് പ്രവത്തനങ്ങളെ പുനഃസംഘടിപ്പി പ്പിക്കേണ്ട ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള ജോലിയിലാണ് അദ്ദേഹം ഏപ്പെട്ടത്. ചരിത്രപ്ര സിദ്ധമായ കോക്കനാഡ കോൺഗ്രസ് സമ്മേളനത്തിൻെറ അദ്ധ്യക്ഷനായി മുഹ മ്മദലി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. അന്നു കോൺഗ്രസ്സിൻെറ സിക്രട്ടറി ജവഹർലാൽ നെ ഹ്റുവായിരുന്നു.

'കോക്കനഡ'ക്കു ശേഷം മുഹമ്മദലി കോൺഗ്രസ്സിൽനിന്നു അകലുവാൻ തുട ങ്ങി. ഈ അകൽച്ച കാരണം ചിലർ അദ്ദേഹത്തെ ഒരു വർഗ്ഗീയവാദിയാക്കി ചി ത്രീകരിക്കുവാൻ മുതിന്നു കാണുന്നു. എന്നാൽ കൽക്കത്ത ഖിലാഫത്ത് കോൺഫ്രൻ സിൽ അദ്ദേഹം ചെയ്ത പ്രസംഗം ഈ വാദത്തിൻെറ അത്ഥശൂന്യതയെ തെളിയി ക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യൻ മുസൽമാന്മാരുടെ പരമലക്ഷ്യം പരിപൂണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യമാണെ ന്നു അദ്ദേഹം അസന്ദിഗ്ദ്ധമായ ഭാഷയിൽ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു.

മൌലാനാ ലണ്ടനിൽ വിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിലാണ് കോൺ ഗ്രസ്സുകാർ നെഹ്റു റിപ്പോർട്ടു തെയ്യാറാക്കിയത്. പ്രസ്തുത റിപ്പോർട്ടിൽ മുസൽമാ ന്മാരുടെ അവകാശങ്ങൾ സുരക്ഷിതങ്ങളായിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, പുത്രികാരാജ്യപ ദവികൊണ്ടു ഇന്ത്യ തൃപ്തിപ്പെട്ടുകൊള്ളാമെന്നു അതിൽ പറകക്രടി ചെയ്തിരുന്നു. ഇ ന്ത്യയുടെ പരമലക്ഷ്യം സ്വാതന്ത്ര്യമാണെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന മൌലാനാ ഈ മിത വാദിത്വത്തെ പരസ്യമായി എതിത്തു. കോൺഗ്രസുമായി അകന്നുനിന്ന കാലങ്ങ ളിൽ 'മുസ്ലിംലീഗി'നെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിലും സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിലും അദ്ദേഹം തൻെറ സമയം വിനിയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഇവ്വിൻപ്രഭുവിൻെറ ക്ഷണമനുസരിച്ചു ഇന്ത്യൻ ഭരണപരിഷ്കാരത്തെ പററി ആലോചിക്കുവാൻ ചേൎന്ന വട്ടമേശസമ്മേളനത്തിൽ സംബന്ധിക്കുവാൻ വേണ്ടി അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. കോൺഗ്രസുകാരുടെ കഠിനമായ പ്രതിഷേധ

വും തൻെറ ശരീരാസ്വാസ്ഥ്യവും തീരെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം ഈ യാത്രയ്ക്കൊരുമ്പെട്ടത്. വട്ടമേശസമ്മേളനത്തിൽ മുഹമ്മദലി ചെയ്ത ശ്രദ്ധേയമായ പ്രസംഗം ഏതു സ്വരാജ്യസ്നേഹിയും പഠിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. "ഒരു സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിലേക്കല്ലാതെ ഞാൻ തിരിച്ചുപോവുകയില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുവാൻ നിങ്ങളൊരുക്കമില്ലെങ്കിൽ എനിക്കു നിങ്ങൾ ഒരു ഖബ്റി (ശവക്കല്ലറ) ന്നു സ്ഥലം തരേണ്ടിവരും" എന്നിങ്ങിനെയുള്ള ആ പ്രസംഗത്തിൻെറ അന്ത്യഭാഗങ്ങൾ അന്വത്ഥമായി പരിണമിക്കുമാറു ആ പുണ്യപുരുഷന്ന് ഒരു സ്വതന്ത്രരാജ്യമായ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വെച്ചുതന്നെ മരണമടയേണ്ടിവന്നു. മരിക്കുന്നതിൻെറ തലേ ദിവസം രാത്രി മുഴവനും ഹിന്ദു_മുസ്ലിം പ്രശ്നത്തിന്നു പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ഒരു കരടു പദ്ധതി തെയ്യാറാക്കുന്ന വിഷമജോലിയിലാണ് അദ്ദേഹം വിനിയോഗിച്ചത്. പിറേറന്നു രാവിലെ മൌലാനാ ജാതിമതഭേദമെന്യേ ഭാരതീയരെയാകമാനം തീരാദുഃഖത്തിലാഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു ഇഹലോകത്തോടു എന്നെന്നേക്കുമായി യാത്ര പറഞ്ഞു. ആ വീരത്യാഗിയുടെ മൃതശരീരം വഹിക്കുന്നതിന്നുപോലും ഭാരതമാതാവിന്നു ഭാഗ്യമുണ്ടായില്ല. പുണ്യഭൂമിയായ ജെറുസലമിലെ 'അബ്ലാഡിയാ' പള്ളിയിൽ രണ്ടു ലക്ഷത്തിൽപരം മുസൽമാന്മാരുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ മൃതശരീരം രാജോചിതമാംവിധം സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടു. മുഹമ്മദലിയുടെ ഉൽകൃഷ്ടാദർശങ്ങൾ നിറഞ്ഞ പ്രസംഗങ്ങളും വിജ്ഞാനപ്രദങ്ങളായ ലേഖനങ്ങളും സ്വാത്ഥരഹിതവും നിഷ്കളങ്കവുമായ സേവനങ്ങളും യുവജനഹൃദയങ്ങളിൽ ആ കമ്മയോഗിയുടെ സ്മരണയെ നിലനിറുത്തുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല.

സി. എച്ച്. മുഹമ്മദുകോയ,
സീനിയർ ഇൻറർമീഡിയററ്.

'അമ്മയോട്.'

:o:

പക്ഷദേശത്തിൽവെച്ചു പോററിയിത്രയുംദിനം
പക്ഷയുഗ്മവും മുളപ്പിച്ചുനീ കൃതാൎത്ഥയായ്!
ഇനിഞാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമായ് ജീവിതനഭസ്സിന്റെ
ദിനവീഥികൾതോറും സഞ്ചരിക്കട്ടെസുഖം.
അരനാഴികപോലുമുയരെപ്പാറാൻ കെല്പി-
ല്ലിരയായ്ത്തീൎന്നേക്കാമെൻ മാററലൎക്കെന്നാകിലും,
ചുള്ളലാൽചമച്ചുള്ള കൂടുവിട്ടരമന-
യ്ക്കുള്ളിലെക്കിളിക്കൂട്ടിൽ കുടുങ്ങാതിരിയ്ക്കട്ടെ!

അംബികേ, ഭവൽകൃപയുണ്ടെങ്കിലിവനില്ല
കമ്പമിങ്ങണുവോളം ജീവിതവിജയത്തിൽ.
രണ്ടുവൎഷത്തോളം ഞാൻ ഭാവകോപദേശത്തിൽ
കണ്ടുപോന്നിതു ലോകസാരമാധുൎയ്യാദികൾ.
ഒന്നുമേപഠിച്ചില്ല സോദരസ്നേഹമെന്യേ-
യൊന്നതുമാത്രംപോരും—ചരിതാൎത്ഥനായെന്നാൽ.

പി. എം. കൃഷ്ണൻനമ്പൂതിരി,
സീനിയർ ഇൻറർ മീഡിയററ്.

തെററിദ്ധാരണ.

I

“നോക്കു, വസുമതി! ആ പോകുന്ന വിദ്യാൎത്ഥികൾ എത്ര സന്തോഷമുള്ളവരായിരിക്കുന്നു. നമ്മളും അവരെപ്പോലെയായിരുന്നെങ്കിൽ!” വിമല, വസുമതിയോടു പറഞ്ഞു.

“വിമലേ! നമ്മുടെ വിദ്യാൎത്ഥിജീവിതം അവസാനിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇനി അതു ഒരിക്കലും ഉണ്ടാവുകയില്ല. നമ്മുടെ വിദ്യാൎത്ഥിജീവിതം എത്ര സന്തോഷപ്രദമായിരുന്നു! എന്നാൽ അതെല്ലാം കഴിഞ്ഞുപോയ ചില സുവൎണ്ണസ്വപ്നങ്ങൾമാത്രം. അതിനാൽ നാം അതിനെപററി പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല, നാളെമുതൽ ഭവതി വിവാഹിതയുമാകുമല്ലോ” വസുമതി വിമലയെ നോക്കി പുഞ്ചിരി തൂകി.

“വസുമതി! വിവാഹംകൊണ്ടു നമുക്കു ഗുണമോ, ദോഷമോ ഉണ്ടായേക്കാം. അതു ചിലക്കു സന്തോഷത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യും. മററു ചിലക്കു കഠിന ദുഃഖത്തെയും. അതെല്ലാം പോട്ടെ. ഭവതിയുടെ കയ്യിൽ എന്താണു് ഒരു കവർ”?

“ഇതു ഞാൻ വിമലയ്ക്കു് കാട്ടുവാൻ കൊണ്ടുവന്നതു തന്നെയാണു്. പക്ഷെ ഇത്രനേരം കാട്ടിയില്ലെന്നുമാത്രം.” എന്നുപറഞ്ഞു വസുമതി ആ കവറിൽനിന്നു് അതിസുന്ദരനായ ഒരു യുവാവിന്റെ ഫോട്ടൊ എടുത്തു് സഖിയെ കാണിച്ചു. വസുമതിയുടെ ആരാധനാമൂൎത്തിയായിരുന്നു അതിലെ ഛായ.

“വസുമതി! ഭവതിയുടെ പ്രാണേശ്വരന്റെ ഒരു ഫോട്ടൊ ഞാനും എടുത്തുവെക്കട്ടെ” എന്നു പറഞ്ഞു വിമല ആ ഫോട്ടൊ എടുക്കുവാൻ ഭാവിച്ചു.

“അയ്യോ! വേണ്ട. ഇപ്പോൾ ഞാൻ ഭവതിക്കു് ഈ ഫോട്ടോ തരുന്നില്ല. ഞങ്ങളുടെ വിവാഹം നടക്കുവാൻ വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടെന്നു വിമലയ്ക്കറിയാമല്ലോ. അങ്ങിനെയുള്ള സ്ഥിതിക്കു്, ഭവതിക്കു് എന്തിനാണു് ഈ ഫോട്ടോ”? വസുമതി വ്യസനാധിക്യത്താൽ തല താഴ്ത്തി.

“ഇല്ല, വസുമതി! വിവാഹം നടക്കാതിരിക്കുകയില്ല. നിങ്ങളെ ദൈവം അനുഗ്രഹിക്കും” വിമല വസുമതിയെ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

“വിമല പറയുന്നതുപോലെ ഞങ്ങളുടെ വിവാഹം നടക്കുകയാണെങ്കിൽ അന്നു ഞാൻ ഭവതിക്കു് ഗോപിയുടെ ഈ ഫോട്ടോ തരാം. അല്ലാതെ ഇന്നു വേണ്ട.” വസുമതിയുടെ കണ്ണിൽനിന്നു അഞ്ചാറു തുള്ളി വെള്ളം വീണു.

“മതി, വസുമതി! എനിക്കു് അങ്ങിനെയുള്ള ഒരവസരത്തിൽ മതി, ഭവതിയുടെ, ഗോപിയുടെ ഫോട്ടോ” വിമല കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വസുമതിയുടെ കൈ പിടിച്ചു് എഴുന്നേല്പിച്ചു. പിന്നീടു് അവർ പലതും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു് ആ വിജനപ്രദേശത്തിൽ ഉലാത്തി.

II

വിമലയുടെ ഭത്താവായ സുന്ദരൻ കല്ക്കത്തയിലെ ഒരു ഡോക്ടരായിരുന്നു. അതിനാൽ വിവാഹത്തിന്നു ശേഷം വിമലയുടെ സ്ഥിരതാമസം കല്ക്കത്തിയിലായി. വിമല സുന്ദരനേയും, സുന്ദരൻ വിമലയേയും പൂൎണ്ണമായി സ്നേഹിച്ചു. അതിനാൽ വിവാഹാനന്തരമുള്ള വിമലയുടെ ജീവിതം സന്തോഷപ്രദമായിരുന്നു. എങ്കിലും വിമല ചിലപ്പോഴെല്ലാം വ്യാകുലപ്പെടും, "വസുമതിയും എന്നോടുകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ" എന്ന്.

വിമലയ്ക്ക് ദിവസത്തിൽ ഓരോ കത്തെങ്കിലും ഉണ്ടാകാതിരിക്കുകയില്ല. അവൾക്കത്രയ്ക്കുണ്ട് ബന്ധുക്കളും, സ്നേഹിതകളും! ഭാൎയ്യയ്ക്കു വരുന്ന കത്തുകൾ പൊളിച്ചു വായിച്ചതിന്നു ശേഷം കൊടുക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായക്കാരായിരിക്കും അധിക ഭത്താക്കന്മാരും. എന്നാൽ സുന്ദരനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നേരെ വിപരീതമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വിമലയുടെ കത്തുകൾ ഒരിക്കലും വായിക്കാറില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, യാതൊരു കത്തിടപാടുകളിലും ഏൎപ്പെടുകകൂടി ചെയ്തിരുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെയുള്ള സുന്ദരന്റെ അസാധാരണസ്വഭാവംമൂലം വിമലയ്ക്ക് ഒരുപക്ഷെ നന്മയോ, അല്ലെങ്കിൽ തിന്മയോ ഉണ്ടായിരിക്കാം.

III

കാലചക്രം പിന്നെയും തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. വിമല ഇപ്പോൾ ഒരു ക്ഷയരോഗിണിയായിരിക്കുന്നു. സുന്ദരൻ അവൾക്കുവേണ്ടി പണംകൊണ്ടും ദേഹംകൊണ്ടും തന്നാൽ കഴിയുന്നവിധം യത്നിച്ചു. ഒടുവിൽ അവളെ, പലേ ഡോക്ടർമാരുടേയും അഭിപ്രായപ്രകാരം മദനപ്പള്ളിയിലേക്കയച്ചു.

വിമല കല്ക്കത്ത വിട്ടതോടുകൂടി സുന്ദരന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ ഒരു വലിയ മാററം സംഭവിച്ചു. എപ്പോഴും ഉന്മേഷവദനനായി കാണാറുള്ള അദ്ദേഹം, ചിന്താവശഗനായി കാണപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം ചിലപ്പോഴെല്ലാം വിചാരിക്കും, വിമലയോടുകൂടി തനിക്കും പോയി താമസിക്കണമെന്ന്. എന്നാൽ പിന്നെ വിമലയെ ചികിത്സിക്കുവാൻ പണത്തിന്ന് ബുദ്ധിമുട്ടു വന്നേക്കുമോ, എന്നു കരുതി അപ്പോൾതന്നെ ആ വിചാരത്തിന്നു പൂൎണ്ണവിരാമം ഇടും.

വിമല കല്ക്കത്ത വിട്ടിട്ടു ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒരു ദിവസം വിമലയ്ക്കുള്ള ഒരു കത്ത് സുന്ദരന്നു കിട്ടി. സാധാരണമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽതന്നെ ആയിരുന്നു കത്തുകൾ കിട്ടാറുണ്ടായിരുന്നത്. എന്നാൽ ഇന്നെന്തോ ആയാൾ ആ ലക്കോട്ട് പൊളിച്ചു. അതിൽനിന്നു ഒരെഴുത്തും, അതിസുന്ദരനായ ഒരു യുവാവിന്റെ ഫോട്ടോവും കിട്ടി. കത്തിപ്രകാരമായിരുന്നു.

പ്രിയപ്പെട്ട വിമലേ,

ഭവതിക്ക് കുറച്ചുകാലമായി ശരീരത്തിന്നു സുഖമില്ലെന്നു കേട്ടു വളരെ വ്യസനിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഞാൻ ഭവതിയെ അധികമെഴുതി ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നില്ല.

കുറച്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞാൽ ഞാൻ അവിടേക്ക് ഭവതിയെ കാണുവാൻ വരുന്നുണ്ട്. അതു വിമലയുടെ—ഇഷ്ടമാകുമോ, ആവോ?

വിമലയുടെ വിവാഹത്തിന്റെ തലേദിവസം നമ്മൾ തമ്മിൽ നടന്ന സംഭാഷണം ഭവതി ഓക്കുന്നുണ്ടോ? ഹാ! ഞാൻ നല്ലപോലെ ഓൎമ്മിക്കുന്നുണ്ട്.

അന്ന് ഭവതി എന്നോട്ട ചോദിച്ച അതേ ഫോട്ടോതന്നെ ഇതാ ഞാൻ ഭവതിക്കയച്ചുതരുന്നു. അടുത്ത് വേറെ എഴുതാം. എന്ന് ഭവതിയുടെ പ്രിയപ്പെട്ട

Vasu.

കത്തു വായിച്ചതോടുകൂടി സുന്ദരൻെറ നാഡി തളൎന്നു. ഹൃദയസ്പന്ദനം നില്ക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. തലക്കൊരു ചുററലുണ്ടായി. പല ശസ്ത്രക്രിയകളും നടത്താറുള്ള ധീരനായ സുന്ദരന്ന് തളൎച്ചയോ! അതിന്നത്ഭുതമില്ല. വളരെ അധികം സ്നേഹിച്ച്, വിശ്വസിച്ച ഒരുവൾ, ആ യുവാവിൻെറ മുമ്പിൽ ഒരു വ്യഭിചാരിണിയും ഒരു വഞ്ചകിയും ആണെന്നു തെളിയുമ്പോൾ അയാൾക്കെന്തൊരു മനസ്ഥിതിയാണുണ്ടാകുക! അതനുഭവിച്ചവൎക്കു മാത്രമേ അറിഞ്ഞുകൂടു.

"വാസു" അയാൾ വിചാരിച്ചു "ഇവനെ ഒന്നു കണ്ടുകിട്ടിയാൽ." ഹാ അയാൾ ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ ഉറക്കെ ചിരിച്ചു. "ഇപ്പോൾതന്നെ ഓടിപ്പോയി വിമലയെ കുത്തിക്കൊന്നാലോ" എന്ന ഒരു തോന്നൽ ഡോക്ടരുടെ മനസ്സിൽ അങ്കുരിച്ചു. "അല്ലെങ്കിൽ ആ കത്തും, ഫോട്ടോവും കൂടി അവളെ കാണിച്ച്, വിമലയെ വിസ്തരിച്ചാലോ" എന്നയാൾ അപ്പോൾതന്നെ വിചാരിച്ചു. പക്ഷെ അധികസമയം ചെലവാക്കാതെ ധീരനായ ഡോക്ടർ ഒരു തീർപ്പു കല്പിച്ചു!

IV

ഡോക്ടർ താമസിയാതെതന്നെ മദനപ്പള്ളിയിൽ എത്തി. രോഗം ഭേദമായിവന്നിരുന്ന വിമല, ഭൎത്താവിനെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി സ്വീകരിച്ചു. ഇത്ര പെട്ടെന്ന് വന്നതിൻെറ കാരണം അവൾ ഭൎത്താവിനോട്ട അന്വേഷിച്ചു. എന്നാൽ ശരിയായ കാരണം പറയുവാൻ ഡോക്ടർക്കപ്പോൾ തോന്നിയില്ല.

വിമലയ്ക്കുവേണ്ടി, ഡോക്ടർ ഒരു വിലയേറിയ മരുന്നു കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. അതു കഴിച്ചാൽ പിന്നെ വിമലയ്ക്കു യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടും ഇല്ലാതാകുമായിരിക്കാം!

ഡോക്ടർ മരുന്നെടുത്ത് വിമലയ്ക്കു കാട്ടി. അവൾ ആ മരുന്നു സന്തോഷത്തോടുകൂടി കഴിച്ചു. കുറച്ചു നേരത്തിന്നുള്ളിൽ അവൾ നിദ്രാധീനയായി. വീണ്ടുമവൾ ഉണൎന്നിട്ടില്ല.

വിമലയുടെ പെട്ടെന്നുള്ള മരണം, ഡോക്ടർ ഒഴികെ ബാക്കിയെല്ലാവരെയും അത്ഭുതചിത്തരും, വ്യസനാക്രാന്തരുമാക്കി. അവളുടെ ശവശരീരം പല ഡോക്ടർമാരാലും പരിശോധിക്കപ്പെട്ടു. അതിൽ ചിലരെല്ലാം പറഞ്ഞു, "വിമലയുടെ മരണത്തിന്നു കാരണം വിഷമാണെന്ന്" വിമലയുടെ മരണത്തിന്നു വിഷം എങ്ങിനെ ഹേതുവായിയെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ആൎക്കും കഴിഞ്ഞില്ല.

വിമലയുടെ മരണത്തിന്നുശേഷം മാസം ഒന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സുന്ദരൻ ഇപ്പോഴും കല്ക്കത്തയിലെ ഡോക്ടർ തന്നെയാണ്. ആ മഹാനുഭാവനെ ഒരു ഘാതകനായി വിചാരിക്കുവാൻപോലും ആൎക്കും ധൈൎയ്യമുണ്ടായില്ല.

ഒരു ദിവസം ഡോക്ടർ ചിന്താവശഗനായി ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഒരു യുവതി അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുമ്പിൽ ആവിർഭവിച്ചു. പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ വേഷം ധരിച്ചിരുന്ന ആ യുവതിയെ ഡോക്ടർ ഇതിന്നു മുമ്പെ കണ്ടിട്ടേയില്ല.

ആ യുവതി ചോദിച്ചു. "നിങ്ങളല്ലെ വിമലയുടെ ഭർത്താവ്?"

"അതെ. അതിന്നെന്തുവേണം?

"കുറച്ചു ദിവസം മുമ്പ്—വിമലയുടെ മരണത്തിൻെറ തലേ ദിവസം—ഞാൻ വിമലക്ക് ഒരു കത്തും, അതോടുകൂടി ഒരു ഫോട്ടോവും അയച്ചിരുന്നത് നിങ്ങൾക്കു കിട്ടിയിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു." യുവതി ഡോക്ടരെ നോക്കി.

"ഉണ്ട്; അത് എൻെറ വശം ഉണ്ട്." ഡോക്ടർ അവളെ തുറിച്ചുനോക്കി.

"ദയവുചെയ്ത് ആ ഫോട്ടോ എനിക്കു തരണം."

"ഡോക്ടർ ഒരു ലക്കോട്ടെടുത്ത് അതിൽനിന്നു ഒരു കത്തും ഒരു ഛായയും ആ അപരിചിതയെ കാണിച്ചു." ഇതാണോ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ കത്തും, ഫോട്ടോവും"?

"അതെ. അതു എനിക്കു തരുവാൻ ദയവുണ്ടാകണം." അവൾ, ഉററുനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഡോക്ടരോടപേക്ഷിച്ചു.

"ഇതെന്തിനാണ് നിങ്ങൾക്ക്"?

"ഇതോ! ഇതെൻെറ പ്രിയതമൻെറ ഫോട്ടോ ആണ്."

ഡോക്ടർ ഒന്നു ഞെട്ടി. "അപ്പോൾ ഈ കത്ത്?"

"കത്ത് എൻെറ ഉം."

"ഈ കത്ത് ഒരു സ്ത്രീയുടേതല്ലല്ലോ? വാസു എന്നാണല്ലോ ഇതിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ എങ്ങിനെയാണ് ഈ കത്ത് നിങ്ങളുടെയാകുന്നത്"? ഡോക്ടർ അമ്പരപ്പോടെ യുവതിയെ നോക്കി. യുവതി ഉറക്കെ ചിരിച്ചു. "എൻെറ പേർ വസുമതി എന്നാണ്. ഞാൻ വിമലയുടെ പ്രിയ സഖിയാണ്. ഞാൻ വിമലയ്ക്കെഴുതാറുള്ള കത്തുകളിലെല്ലാം "വസു" എന്നാണ് എഴുതാറ്. അത് നിങ്ങൾ 'വാസു എന്നായിരിക്കും വായിക്കാറ്."

അയ്യോ! ഡോക്ടർ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു. കത്തും ഫോട്ടോവുംകൂടി വസുമതിയുടെ നേക്കെറിഞ്ഞു.

"എടി, കുലടേ! നീ കാരണം ഞാൻ എൻെറ പ്രിയതമയെ തെററിദ്ധരിച്ചു. നിൻെറ ആ പേരിനെ ഞാൻ നാമാവശേഷമാക്കട്ടെ!" അയാൾ ഒരു ഭ്രാന്തനെപോലെ വസുമതിയുടെ നേക്കു പാഞ്ഞു. എന്നാൽ അപ്പോഴെക്കും അവൾ ഫോട്ടോവോടുകൂടി അവിടെനിന്നു മറഞ്ഞിരുന്നു. അതിനാൽ ഡോക്ടർക്ക് രണ്ടാമത്തെ ഘാതകനാകാതെ കഴിഞ്ഞു!

പി. വിലാസിനി,

പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥിനി.

അന്നും ഇന്നും

അയ്യോ, സഹോദര; കാണുന്നതെന്തുഞാൻ?
മെയ്യിതിനാപ്പെട്ട മാററം ഭയങ്കരം!
ബാല്യകാലത്തൊരേ പാഠശാലയ്ക്കുള്ളിൽ
മാല്യമൊന്നിൽക്കോർത്ത പൂവുകളെന്നപോൽ,
മാലറിഞ്ഞീടാതെയുന്മേഷ പൂർണ്ണരാ-
യിലോലബാല്യം നക്കുന്നവരല്ലിനാം?
ലോകവും നാകവുമൊന്നിതുതാനാക്കി
ലോകരഹസ്യമാരാഞ്ഞവരല്ലിനാം?
സന്തോഷദേവതാമൂർത്തിമദ്ഭാവമായ്
ചന്തംതുളുമ്പും യുവാവായിരുന്നുനീ.
സന്താപവഹ്നിയിലാപ്പെട്ട വേവുമ്പോ-
ഴെന്തു്?—നിയന്നെനിയ്ക്കാശപാസമേകീലേ?
ഇന്നാസുഷമയും സന്തോഷവായ്പുമ-
തെന്നേയ്ക്കുമായെങ്ങു പൊയ്പ്പോയി സോദരാ?
ഏവമീമാററം ഭയങ്കരം, നിശ്ചയ-
മാവതല്ലേതുമെനിയ്ക്കു പൊറുക്കുവാൻ!
അന്നൊക്കെഞാനും പറഞ്ഞതിതൊക്കെയാ-
ണന്നവയ്യൊന്നും ചെവികൊട്ടതില്ല നീ.
ലോലനയനവിലോകന ലീലയി-
ലാലസിച്ചുതടാ നിന്നുടെ മാനസം.
മല്ലികയെന്നു വിചാരിച്ചു നീ,യവ-
ളല്ലൽതരുന്നൊരു ദല്ലാളിയായിതേ!
അന്നാബ്ഭുജലതാകങ്കണകാണത്തി-
ലുന്നിലയിച്ചുപോയെൻ സുകൃതിനാദവും.
ഇന്നാപ്രണയമാം മാരിവില്ലും തെല്ലു-
മിന്നാതെ മങ്ങിപ്പൊലിഞ്ഞിതെന്നേക്കുമായ്.

കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ,
ജൂനിയർ ഇൻറർ മീഡിയററ്.

സാന്ത്വനം

അവൾ (ഉദ്വേഗം)

മധുരമാനിശയിൽ മയങ്ങിനില്ക്കു-
മഴകെഴും മല്ലികക്കാവുകളെ
പലനിറംപൂണ്ടും പഴങ്ങൾതിന്ന-
ങ്ങിലകളിളക്കും ശുകങ്ങളേയും
ഒരുനവകാമുകനെന്നവണ്ണ-
മിരവിലെപ്പോലവതെന്നലെങ്ങും
അരികിലണച്ചണച്ചോമനിച്ചി-
ട്ടരുളുമാനന്ദം—മറഞ്ഞുപോകും!!
തവ,വിഭോ! കരതാരിലേക്കിഴഞ്ഞി-
ട്ടിവൾതൻ തുടിപ്പെഴുമീഹൃദയം.
കുഴൽവിളിക്കനുസരിച്ചെത്തിയാടു-
മഴകെഴും നാഗംപോലാഗമിപ്പൂ!!-

അവൻ (സമാധാനം)

പനിനീരലരിലൊളിച്ചു മേവി
ക്കിനിയുമത്തുമണമെന്നപോലെ
തവഹൃദയാമോദമെന്നുമിനെ-
ഞ്ഞവസാനമോളവും കാത്തുനില്ക്കും.
ഇരവുപോയ് പ്രാചിയാവെള്ളവാനിൽ
തരമോടെ കാഞ്ചനക്കുമ്പാരങ്ങൾ
അണിയിച്ചണിയിച്ചിങ്ങെത്തുവോള-
മണിയായെന്നോമനയാശ്വസിക്കൂ.
ഒരുനവമാലികയെന്നപോലെ-
യൊരുനവഹീരകമെന്നപോലെ
അരികിലശോകം തൻമാറിലേന്തു-
മരിയകപോതത്തെയെന്നപോലെ
കമനീയതെനിന്നെക്കാത്തുപോരാൻ
കരളില്ലെ, യിവനനീ ജീവനല്ലേ?

.ടി. എം. ഭാസ്കരൻനെടുങ്ങാടി, എം. എ.
(പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി.)

UNIVERSITY LIBRARY
10 OCT 1946
MADRAS.